martin
AMIS

těhotná vdova

plus

plus

těhotná vdova

MARTIN AMIS

těhotná vdova

důvěrné dějiny

PLUS

Přeložila Věra Klásková

The Pregnant Widow: Inside History
Copyright © 2010, Martin Amis
All rights reserved
Translation © Věra Klásková, 2012
Cover Design © Tereza Velíková, 2012

ISBN 978-80-259-0077-2

Věnováno KDYBY

Smrt současných forem společenského řádu by měla duši spíše těšit než trápit. A přece nás leká, že tento hynoucí svět po sobě nezanechává dědice, leč těhotnou vdovu. Mezi smrtí jednoho a zrozením druhého uplyne ještě mnoho vody, přejde celá dlouhá noc chaosu a bezútěšnosti.

Alexandr Ivanovič Gercen

Narcismus, narcisismus: subst., nepřiměřený či erotický zájem o vlastní osobu a tělesný vzhled; extrémní podoba sebelásky.

Příruční Oxfordský slovník

Nyní jsem připraven vyprávět o tom, kterak se těla proměňují v těla jiná.

Proměny
(Ted Hughes: *Příběhy z Ovidia*)

2006 – Úvod

Do městečka vjeli směrem od zámku; Keith Nearing se vydal soumrakem ulicemi italského Montale od auta k baru, z každé strany jednu dvacetiletou blondýnku, Lily a Šehrezádu…

Tohle je příběh sexuálního traumatu. Když Keitha zmíněné trauma postihlo, nebyl už ve věku choulostivém. Podle veškerých definicí byl dospělý a se vším svolný – naprosto svolný. Chceme tedy doopravdy použít slova *trauma* (z řec. „zranění")? Protože když ono zranění utržil, ani kapku nebolelo. Jednalo se o počitek, jenž byl pravým opakem mučení. Tyčila se nad ním neoblečená a neozbrojená, štípala ho klíšťkami blaha: rty, konečky prstů. Ad mučení: z lat. *torquere*, tedy „kroutiti". Byl to pravý opak mučení, třebaže se kroutilo ledasčím. Ničilo ho to pětadvacet roků.

×××

Za jeho mladých let se lidem, kteří byli hloupí nebo bláznivi, říkalo hlupáci nebo blázni. Ale teď (teď, když byl starý) dostávali hlupáci a blázni speciální názvy pro to, co je souží. A právě po něčem takovém Keith toužil. Byl hloupý i bláznivý a toužil po speciálním názvu pro své soužení.

Všiml si, že speciálními nálepkami už se honosí i všelijaké dětské potíže. A on si o těchto domnělých neurózách a fantomových hendikepech četl s poťouchlostí zkušeného a dnes už notně cynického rodiče. Jo, tohle poznávám! říkal si. Jde o neduh známý též pod pojmem syndrom mrňavého spratka. A támhleto už jsem taky zažil: porucha stimulující rozvoj líného parchanta. Byl si vcelku jist, že tyhle poruchy a syndromy nejsou

nic než výmluvy, aby matky a otcové mohli svoje potomstvo cpát medikamenty. V Americe, která – rámcově vzato – představuje naši budoucnost, je většina domácích mazlíčků (asi šedesát procent) na antidepresivech.

Když se Keith vrátil v myšlenkách zpět, napadlo ho, jak by bývalo skvělé před takovými deseti dvanácti lety pumpovat prášky do Nata a Guse a nastolit tak v jejich bratrovražedné válce klid zbraní. A teď by se mu zase zamlouvalo, kdyby mohl omámit léky Isabel a Chloe pokaždé, když se ozbrojí vřískotem a ječením (ve snaze dohnat to až na hranice vesmíru) či když s veškerou drzostí, k níž člověka opravňuje zbrusu nový objev, pronesou nějakou neuvěřitelně zraňující poznámku stran jeho vzhledu: *Kdybys měl trochu víc vlasů, tati, vypadal bys podstatně líp*. No na mou duši! *Táto, když se směješ, vypadáš jako potrhlej starej vandrák*. Je tohle možné…? Keith si dokázal variantu antidepresiva představit dost snadno. *Pojďte sem, holčičky moje. Ochutnejte tohle dobroučký nový cukrátko!* Fajn, ovšem pak by to člověk musel konzultovat s lékařem a vycucat si z prstu nějaký ten zdravotní problém a vystát frontu v lékarně na Lead Road, zalité světlem zářivek…

Co je to se mnou? uvažoval. Když pak jednoho dne (v říjnu 2006) přestalo sněžit a už pouze pršelo, vyrazil ven, rovnou do té křížovky s tajenkou, do té pouliční abecedy, rozumějte mezi výkopy nacucané vláhou, na to skvostné archeologické naleziště, v něž se proměnilo město Londýn. A tam byli lidé. Jako vždycky poslední dobou jim hleděl do tváře a přitom si myslel: On – 1937, ona – 1954, oni – 1949… Pravidlo číslo jedna: Nejdůležitější je na člověku datum narození. To díky němu vchází do historie. Pravidlo číslo dvě: Dříve či později se z každého lidského života stává tragédie, někdy dříve, později vždycky. Pravidla další budou následovat.

Keith se usadil v kavárně, kam zpravidla chodíval, s kávou Americano, s nezapálenou francouzskou cigaretkou (pouhá rekvizita), s britskými novinami velkého formátu. A tady to máme, ty nové zprávy, nejčerstvější pokračování thrilleru a dob-

rodružného bijáku, napínavé stránky planety Země. Svět je kniha, kterou nedokážeme odložit… A Keith si začal číst o nové duševní chorobě, o té, jež k němu promlouvala strašidelným šepotem. Nová choroba postihovala děti, ale nejlépe účinkovala u dospělých – u těch, kdo už dosáhli věku rozumové dospělosti.

Nová nemoc nesla název syndrom tělesné dysmorfie čili porucha vnímání ošklivosti. Ti, kdo STD čili PVO trpí, zírají na svůj odraz v zrcadle a vidí něco ještě horšího než realitu. V tomto životním období (Keithovi bylo šestapadesát) je už člověk smířen s prostou pravdou: každá další návštěva u zrcadla ho předem konfrontuje s čímsi bezpříkladně příšerným. Ale když v těchto dnech Keith visíval nad koupelnovým umývadlem, měl pocit, že je pod vlivem nějakého pekelného halucinogenu. Každá výprava k zrcadlu mu vstříkla do žil dávku kyseliny lysergové a velmi zřídka se z toho vyklubal primatripový trip, spíš to byl skoro vždycky trip mizernětripový, avšak o trip šlo pokaždé.

Keith si objednal další kávu. Ta zpráva ho povzbudila.

Možná že takhle doopravdy nevypadám, blesklo mu hlavou. Jenom mi přeskočilo – nic víc. Takže se snad ani nemám čím trápit. Syndrom tělesné dysmorfie čili porucha vnímání ošklivosti, ano, doufal, že ho postihlo právě tohle.

Když zestárnete… Když zestárnete, nastoupíte do konkurzu na svou životní roli a pak, po nekonečných zkouškách, ve finále hrajete v hororu – v diletantském, nezodpovědném a v prvé řadě nízkorozpočtovém hororu, kde si autoři (jak už to u hororových snímků bývá) to nejhorší šetří na konec.

×××

Všechno, co následuje, je skutečné. Skutečná je Itálie. Skutečný je zámek. Všechna děvčata jsou skutečná a skuteční jsou mládenci (skutečná je Rita, a ač je to k nevíře, skutečný je i Adriano). Dokonce jsme jim ani nezměnili jména. Proč se tím

namáhat? Abychom chránili nevinné? Nikdo nebyl bez viny. Anebo byli nevinní všichni, ale chránit je nelze.

Takhle to holt chodí. První krizi smrtelnosti máte po čtyřicítce (*smrt mě nehodlá ignorovat*) a po dalších deseti letech máte první krizi věku (*tělo mi našeptává, že smrt už si na mě líčí*). Jenomže mezitím se s vámi děje cosi nanejvýš zajímavého.

Totiž jak se blíží padesáté narozeniny, začínáte mít pocit, že váš život řídne a že bude řídnout dál a dál, až zřídne v nicotu. A občas si říkáte: Šlo to nějak rychle. Jo, šlo to nějak rychle. V určitém rozpoložení to budete nejspíš formulovat poněkud energičtěji, asi takto: *NO NAZDAR! Že to ale šlo KURVA RYCHLE!!!* Vzápětí přijde a zase odejde padesátka a pak je vám jedenapadesát a dvaapadesát. A život opět houstne. Protože v nitru vaší bytosti dlí nyní ohromná, dosud neznámá skutečnost, podobná neobjevenému kontinentu. A tou je minulost.

Kniha první
Kam klademe dějiště našeho příběhu

1: Franca Viola

Bylo léto roku 1970 a čas je dosud nezašlapal do země, tyhle verše:

> Pohlavní styk začal
> v roce 1963
> (což bylo na mě dost pozdě) –
> mezi zrušením zákazu *Milence lady Chatterleyové*
> a prvním elpíčkem Beatles.
>
> Philip Larkin: „Annus mirabilis“
> (dříve „Historie“), časopis *Cover*, únor 1968

Nyní však bylo léto 1970 a pohlavní styk už měl za sebou solidní vývoj. Urazil dlouhatánský kus cesty a zahnízdil se v každé mysli.

Poukázal bych na fakt, že pohlavní styk má dvě jedinečné vlastnosti: Je nepopsatelný. A zalidňuje svět. Neměli bychom se tedy divit, že ho má kdekdo plnou hlavu.

×××

Během tohoto horkého, nekonečného a z hlediska erotiky rozhodujícího léta bydlel Keith v zámku na horském úbočí nad jistým městečkem v italské Kampánii. A teď se ubíral soumrakem zadními uličkami Montale od auta k baru, z každé strany jednu dvacetiletou blondýnku, Lily a Šehrezádu… Lily: výška sto šedesát tři centimetrů, míry 85-63-85. Šehrezáda: výška sto sedmdesát pět centimetrů, míry 93-58-83. A co Keith? Inu, ten byl stejného věku a štíhlý (tmavovlasý, paličatě vyhlížející mladík s bradou, která pozorovatele dost uváděla v omyl, a se str-

ništěm na lících) a zaujímal ono často diskutované území mezi hraničními body sto šedesát pět a sto šedesát osm centimetrů.

Vitální statistika. Tento pojem se ve studiích o stavu společnosti původně vztahoval k narozením a sňatkům a úmrtím, kdežto nyní znamená poprsí-pas-boky. O vitální statistiku jevil Keith za dlouhých dní a nocí své rané adolescence obzvláštní zájem a sníval o ní za účelem svého samotářského obveselení. Ačkoliv v kreslení nikdy nevynikal (když přišlo na pastelky, měl obě ruce levé), dokázal klást na papír čísla, ženy v obrysech vyjádřených numericky. A hodna pozornosti mu připadala každá myslitelná kombinace nebo cokoliv alespoň vzdáleně humanoidního, například 88-113-138 či 150-150-150. 116-118-78, 78-118-116, inu, dokonce i tohle stálo za úvahu. Ale člověka to pořád jaksi táhne zpátky k archetypu přesýpacích hodin, a jakmile jednou narazí na (kupříkladu) 243-8-243, něco nového už těžko objeví, zato může strávit utěšenou hodinku tím, že zírá na číslici osm postavenou na výšku a pak položenou na bok, dokud se zas otupěle nevrátí ke svým dojemným, něžným kombinacím různých sedmdesátek-padesátek-sedmdesátek. Nic než cifry, nic než celá čísla. A přece: když coby chlapec spatřil vitální statistiku pod fotografií nějaké zpěvačky či filmové hvězdičky, zdál se mu tento údaj žvanivě indiskrétní, poněvadž mu sděloval všechno, co potřeboval vědět o tom, co mělo záhy nastat. Tyto ženy netoužil objímat a líbat – zatím ne. Toužil je zachraňovat. Zachránil by je (třeba) z nějaké ostrovní pevnosti…

85-63-85 (Lily), 93-58-83 (Šehrezáda) – a Keith. Všichni studovali na Londýnské univerzitě, tihle tři. Práva, matematika, anglická literatura. Inteligence, aristokracie, proletariát. Lily, Šehrezáda, Keith Nearing.

Kráčeli příkrými uličkami, které trhal svist skútrů a přetínaly větrem zmítané tapiserie šatů a ložního prádla, a kde na každém druhém rohu číhaly oltáříky osazené svícemi a dečkami a figury v životní velikosti, jež znázorňovaly světce, mučedníka, k smrti

unaveného kněze. Krucifixy, mešní roucha, vosková jablíčka zelená či napadená snětí. A pak zde byl puch, kyselé víno, kouř z cigaret, vařené zelí, kanály, bodavě sladká kolínská a rovněž závan horečky. Trojlístek se zdvořile zastavil, než se jim přes cestu přeloudala urostlá hnědá krysa (znamenitě přizpůsobená prostředí): kdyby uměla mluvit, ledabyle by zavrčela *Buona sera*. Psi štěkali. Keith zhluboka dýchal a zhluboka nasával lechtivý, dráždivý závan horečky.

Klopýtl a zase srovnal krok. Co to bylo? Už čtyři dny, tedy od svého příjezdu, žil Keith v obrazu a teď z něj vystupoval. Se svými odstíny kadmiové červeně, kobaltové a safírové modři, stronciové žluti (všechny čerstvě rozetřené) byla Itálie obrazem a on teď z něho unikal a vstupoval do čehosi, co už znal: do centra a výstavních čtvrtí skromného průmyslového městečka. Města, ta Keith znal. Znal skromné hlavní ulice. Kino, lékarna, trafika, cukrárna. S prostornými výklady a interiéry zalitými světlem neonů – toť nejranější podoby lesku butiků v tržním prostředí. Figuríny z karamelově hnědého plastu, jedna bezruká, jiná bezhlavá, jsou tamhle ve výloze naaranžované do pozic evokujících zdvořilost, jako by člověka vítaly ve světě ženských tvarů. Byla tudíž stroze vyřčena historická výzva: místa dřevěných madon na nárožích postranních uliček nakonec zaujmou umělohmotné moderní dámy.

Teď se něco stalo – tohle ještě jakživ nezažil. Stačilo patnáct či dvacet vteřin a Lily s Šehrezádou (i s Keithem, který se uprostřed té skrumáže jaksi vyčlenil) pohltil houf mladých mužů, nikoliv chlapců ani mladíků, ale mladých mužů v nažehlených košilích a kalhotách s puky, kteří halekali, žadonili, pochechtávali se – a všechno se to ve světle pouličních lamp třepotalo a tanečně podupávalo a míchalo dohromady a rozprostíralo do vějíře jako při telekinetickém karetním triku s králi a kluky… Sálala z nich energie vzpoury ve východoasijském či subsaharském kriminálu (podle Keithových představ), ale ve skutečnosti se nikoho nedotýkali, nikoho neohrožovali, a když ušli sto metrů, jako hlučná soldateska se uspořádali do volné formace,

přičemž se asi tucet z nich spokojil s pohledem zezadu, další tucet je obstoupil ze stran, kdežto převážná většina pochodovala pozpátku před nimi. Kdy je něco takového k vidění? Dav mužů kráčejících pozpátku?

Za šmouhatým sklem na ně čekal Whittaker s drinkem (a pytlem na poštu).

×××

Keith vešel dovnitř, zatímco dívky okolkovaly u dveří (radily se mezi sebou a všelijak se přeskupovaly), a řekl: „Neklamal mě zrak? Tohle jsem ještě nezažil. Kristepane, co je to posedlo?“

„Rozdílný přístup k věci,“ pronesl afektovaně Whittaker. „Nejsou jako ty. Nevěří, že by se měli tvářit povzneseně. Jako že jsou *cool*.“

„Já taky ne. Netvářím se povzneseně. Stejně by si toho nikdo nevšiml. A vůbec, *nad co* mají být povzneseni?“

„Prostě dělej, co dělají oni. Až příště uvidíš holku, která se ti líbí, hopsej před ní jako panáček na štangli.“

„Bylo to k neuvěření! Ty… ty zkurvený Italové.“

„Italové? Ale jdi, jseš přece Brit. Máš na víc.“

„No dobrá, tak hnědý huby. Jo, myslím Taloše. Zasraný fazoložrouty.“

„Fazoložrouti jsou Mexičani. Dost žalostný výkon, Keithe. Italové jsou makaróni, umaštěnci, Taliáni.“

„Jo, ale já jsem byl vychovaný tak, abych nedbal rozdílu mezi lidmi na základě rasy ani kultury.“

„To ti tedy fakt hodně pomůže. Na prvním výletě do Itálie.“

„A všecky ty oltáře… A vůbec, říkal jsem ti, co mám naučené. Já nesoudím. Nemůžu. Proto mě musíš chránit.“

„Jsi přecitlivělý. Klepou se ti ruce – jen se na ně koukni! Být neurotik, to je dřina.“

„Víc než to. Ne že bych byl dočista magor, ale mívám určité příhody. Nechápu věci jasně. Špatně si je vykládám.“

„Hlavně co se týče holek.“

„Hlavně co se týče holek. A jsem v menšině. Jsem chlap a Brit."

„A nakrknutý."

„A nakrknutý. Kam se poděl můj bratr? Bratrem mi musíš být ty. Anebo ne: chovej se ke mně radši jako k dítěti, co jsi nikdy neměl."

„Dobrá, jak si přeješ. A teď mě poslouchej. Poslouchej mě, synku. Zkus se na ty maníky podívat kapku s odstupem. Talián je komediant. Italové jsou parta fantastů. Realita jim není dost dobrá."

„Vážně? Ani tahle realita?"

Obrátili se, Keith v tričku a džínsách, Whittaker v brýlích s kostěnou obroučkou, s oválnými koženými záplatami na loktech manšestrového saka, s vlněným šátkem, jenž byl světle hnědý jako jeho vlasy. Lily se Šehrezádou si právě klestily cestu ke schodišti do suterénu, čímž z postarší výlučně mužské klientely baru vyloudily fantasticky pestrou škálu úšklebků. Jejich měkké postavy proplouvaly trestnou uličkou chrličů a pak se otočily jako na obrtlíku a bok po boku zmizely směrem dolů.

Keith pronesl: „Ty opršelý trosky! Nač tak civí?"

„Nač že civí? Nač podle tebe asi civí? Na dvě holky, co se zapomněly obléknout. Povídal jsem Šehrezádě: *Dneska jdeš do města. Vem si něco na sebe. Obleč si nějaký šaty*. Jenže ona zapomněla."

„Lily jakbysmet. Šaty veškeré žádné."

„Nedbáš sice na kulturní rozdíly, Keithe, ale měl bys. Tihle stařící právě připajdali ze středověku. Zkus se nad tím zamyslet. Jen si to představ: jsi měšťanosta v první generaci. Na ulici máš zaparkovanou ruční kárku. Poručíš si panáka kořaličky a snažíš se udržet všech pět pohromadě. Zvedneš oči, a co nevidíš: dvě nahatý blondýny!"

„Ach, Whittakere… To ti byla taková hrůza! Tam venku. A ne z obvyklého důvodu."

„A jaký důvod je neobvyklý?"

„Do prdele práce! Muži jsou takoví surovci! Neumím to

popsat. Cestou zpátky to ostatně uvidíš sám… Hele! Jsou tam pořád!“

Za výkladem baru se mladí mužové z městečka Montale navrstvili jako klubko němých akrobatů a po skle se svíjela skládačka obličejů, obličejů podivně vznešených, jež se podobaly tvářím kněží, obličejů vznešeně trpících. Jeden po druhém začali odpadávat a odlupovat se od skla.

Whittaker pravil: „Jedno nechápu: proč se ti hoši takhle nechovají, když po ulici špacíruju já. A proč, když jdeš ulicí ty, nehopsají před tebou jako panáčci na štangli *holky*.“

„Jo, to by mě teda taky zajímalo!“

Přistála před nimi čtyři piva. Keith si zapálil Disque Bleu, takže přispěl svým dílem k sirnému frkání a kychům kávovaru a k okolní mlze pověrčivé nevíry – tu šířili štamgasti, jimž zkresluje vidění šedý zákal, ti, kdo se dívají a odmítají se viděným zabývat, dívají se a nevěří…

„Můžete si za to samy,“ řekl Whittaker. „Nestačí vám, že jste nahaté – ještě k tomu jste blondýny.“

Dívky se dosud tiše červenaly a štětily a odfukovaly si z obočí uvolněné pramínky vlasů. Šehrezáda odtušila: „To nás mrzí. Příště si vezmem něco na sebe.“

„A pořídíme si závoje,“ dodala Lily. „A jak to myslíš s těmi blondýnami?“

„Heleďte,“ pokračoval, „blondýny tvoří protipól jejich zbožného ideálu. Vybízí je to k úvahám. S tmavovláskami je to beznadějné – to jsou Italky. Ty se nedají přefiknout, dokud jim chlap svatosvatě neslíbí, že si je vezme. Zato blondýny! Taková blondýna udělá cokoliv.“

A Lily se Šehrezádou blondýny byly, jedna modrooká, druhá hnědooká – obě byly obdařeny oním průsvitným vzezřením, onou zářivostí plavovlásek… Keitha napadlo, že Šehrezádina tvář nabývá vzhledu klidného přesycení, jako by dívka kvapně, leč s úspěchem spolykala něco vydatného a velmi kýženého. Lily se zdála růžovější, nadýchanější, mladší, pohled měla ob-

rácený do nitra a vůbec, připomínala mu jeho mladší sestřičku (neustále si přál, aby tomu tak nebylo); její ústa vypadala přísně a podvyživeně. Pod okrajem stolu dělaly obě tytéž pohyby. Uhlazovaly si šaty přes kolena. Šaty ovšem vzdorovaly.

„Proboha, tady je to snad ještě horší," pravila Šehrezáda.

„Kdepak, horší je to venku," řekla Lily.

„Hm. Tady jsou ti chlapi aspoň moc staří, než aby skákali jako tenisáky."

„A moc ochraptělí na to, aby nám jódlovali do obličeje."

„Tady v lokále nás nenávidí. Nejradši by nás šoupli pod zámek."

„Ti venku nás asi taky nenávidí. Ale aspoň nás chtějí ošukat."

„Nevím, jak bych vám to vysvětlil," vmísil se Whittaker, „ale ošukat vás nechtějí ani ti venku. Jsou to bukvice. Do jednoho pěkně vyplašení. Poslouchejte, kamarádím s jednou topmodelkou z Milána. Jmenuje se Valentina Casamassima. Taky blondýna. Když přijede do Říma či Neapole a všechny popadne amok, obrátí se na největšího chlápka a řekne: *Tak jen do toho, pojď si zašoustat! Vyblafnu ti péro přímo tady na ulici. Už se na tebe šteluju!*"

„A co oni?"

„Ztratí kuráž. Couvnou. Odpadnou."

Keith stísněně odvrátil hlavu. A cítil, jak na harlekynádu – harlekynádu jeho doby – padl stín. Skoro uprostřed tohoto stínu byla Ulrike Meinhofová, která se promenovala nahá před palestinskými rekruty (*Mrdat a střílet,* prohlásila, *to je to samé*), a ještě blíž středu bylo Cielo Drive a Pinkie a král Karel.

„Cena je příliš vysoká."

„Jak to myslíš?"

„Oni se tě ve skutečnosti nepokoušejí sbalit, chápeš, Lily? Chci říct, že je vcelku jedno, jak se do nich pustíš. Oni jen doufají," řekl Keith, „že zakopnou o holku, která randí s celou fotbalovou jedenáctkou." Vyznělo to asi nejasně (ostatní na něj zůstali civět), a proto pokračoval: „Tak těmhle děvčatům říká Nicholas. Můj bratr. Myslím tím, že jich sice moc nebude, ale

existujou. Holky, které ochotně randí s fotbalovou jedenáctkou."

„Dobrá," odtušila Lily, „ale pokud Valentina předstírá, že by ráda randila s fotbalovým mužstvem, dokazuje, že o takovou holku ti chlapi vlastně nestojí."

„Přesně tak," potvrdil Keith (ve skutečnosti ho to celkem zmátlo). „Ale přesto. Valentina… Tímhle způsobem holky přechlapákujou kluky. Je to…" Jaké to je? Přehnaně zkušené. Okleštěné o nevinnost. Protože mladí muži z Montale byli přinejmenším neviňátka, ba i jejich krutost byla nevinná. Bezmocně pronesl: „Italové jsou komedianti. Beztak je to všecko jen hra."

„No tak, Lily," řekl Whittaker, „teď víš, jak na ně. Když spustí válečný pokřik a začnou si vyskakovat, víš, jak na ně."

„Přísahám, že si je podám."

„Jo. To přísahej!"

„Na jaře jsem byla s Timmym v Miláně," řekla Šehrezáda a pohodlně se uvelebila. „A ani nebylo třeba přísahat a podávat si je. Častovali mě pohledy a hvízdali a bručeli. To nebyl… cirkus. Jako tady."

Ano, pomyslel si Keith, cirkus: provazochodec, visutá hrazda, šašci, akrobati.

„Davy to nebyly. Fronty na tebe nestály."

„A nešpacírovali pozadu," podotkla Lily. Která se teď k Šehrezádě obrátila a s úzkostnou, ne-li přímo mateřskou naléhavostí řekla: „Ano. Jenže tos ještě nevypadala jako teď. Tehdy zjara."

Whittaker řekl: „Kdepak, o tohle nejde. Za to může Franca Viola."

×××

A tak všichni tři pozorně naslouchali Whittakerovi s úctou, jež náležela jeho očím rámovaným kostěnými obroučkami, plynné italštině, létům stráveným v Turíně a ve Florencii a jeho nepředstavitelně vysokému věku (bylo mu jednatřicet). Svou

roli zde hrála rovněž jeho orientace. Jaký byl tehdy jejich postoj k homosexuálům? Bez výhrad je přijímali a zároveň si co dvě minuty gratulovali, že jsou tak úchvatně tolerantní. Nyní se však posunuli dál, načež homosexualita získala romantické kouzlo avantgardy.

„Franca Viola. Neuvěřitelná holka! Změnila všechno od základu."

A Whittaker jim s majetnickým výrazem na tváři tento příběh odvyprávěl. Franca Viola, jak se Keith dozvěděl, byla mladičká sicilská dívka, kterou unesl a znásilnil odmítnutý nápadník. Což byla jedna věc. Jenomže na Sicílii představuje únos a znásilnění náhradní cestu ke konfetám a svatebním zvonům.

Whittaker řekl: „Jo, je to tak. Trestní zákoník tohle nazývá *matrimonio riparatore*. Takže, milý Keithe, kdyby tě přestalo bavit brnkat s kytkou v zubech pod balkonem na kytaru a kdyby nezabíralo ani hopsání ve stylu panáčka na štangli, pamatuj, že je tu ještě další možnost: únos a znásilnění… A oběť se za násilníka provdá. Tohle tedy od Franky Violy očekávala její rodina. Avšak Franca do kostela nešla. Šla na policejní stanici v Palermu. A pak se to objevilo v celostátních zprávách. Neuvěřitelná holka! Příbuzní ji pořád nutili do sňatku s násilníkem. A celá vesnice a lidi z ostrova a taky půlka pevniny. Jenže ona to neudělala. A zažalovala ho."

„Já to nechápu," pronesla Šehrezáda. „Proč by si měla, pro boha živého, toho násilníka brát? Copak jsme v době kamenné?"

„Jde o zájmy kmene. Hanba a čest. Hotovej Afghánistán. Anebo Somálsko. Koukej se provdat za násilníka, anebo tě mužští členové rodiny zabijí. Ona to neudělala. Nevzala si ho – poslala ho za katr. A změnila od základu všechno. Milán a Turín jsou dnes částečně civilizované. Řím se začíná lepšit. Neapol je pořád zlej sen. Ale všechny sračky tečou směrem na jih: jako poslední se vzpamatuje Sicílie. France bylo šestnáct, když se to stalo. Neuvěřitelná holka!"

Keith myslel na to, že jeho sestře Violet, další neuvěřitelné holce, je také šestnáct. Při jakémkoli uspořádání ve stylu *Hanba*

a čest by už Violet dávno někdo zamordoval – nejspíš sám Keith a jeho bratr Nicholas a otec Karl, a to s morální a logistickou podporou strýce Micka a strýce Briana.

Řekl: „Jak to s ní dopadlo, s tou Frankou?“

„Před pár měsíci se řádně vdala. Za právníka. Teď jí je jako vám.“ Whittaker zavrtěl hlavou. „Neuvěřitelná holka! Je to zkrátka klasa. Takže až zase vyjdeme ven a ti mládenci se na vás střemhlav vrhnou, budete mít dvě možnosti: řídit se podle Valentiny Casamassimy, anebo si vzpomenout na Franku Violu.“

Dali si poslední pivo a povídali si o květnových událostech ve Francii roku 1968 a o horkém létě 1969 v Itálii – a též o sloganech. Nikdy nepracuj! Nikdy nevěř nikomu nad pětadvacet! Nikdy nevěř nikomu, kdo nebyl ve vězení! Osobní znamená politický. Když myslím na revoluci, chci se pomilovat. Zakazovat se zakazuje. *Tutto e subito* – všechno a hned. Všichni čtyři se shodli, že by se tímhle měli spokojit. Že by se teď měli spokojit s heslem Všechno a hned.

„Takhle se cítí malé děti,“ řekl Keith. „Zřejmě. Myslí si: Nejsem nic, a měl bych být všechno.“

Pak jim přišlo, že už je čas vyrazit, vyjít tam ven, a Whittaker pravil: „Jo a ještě něco: k šílenství je taky dohání představa, že skoro najisto berete pilulky. Z toho se nemůžou vzpamatovat – vědí, co to znamená. Antikoncepce je stále nelegální. I potrat. A rozvod.“

„Jak se jim daří tohle obcházet?“ ptala se Šehrezáda.

„Snadno. Díky pokrytectví,“ řekla Lily. „Milenky. Pokoutní potraty…“

„Jak se chrání proti početí?“

Whittaker řekl: „Prý jsou vynikajícími experty přes *coitus interruptus*. Znamenitými umělci v tom, jak ho včas vytáhnout. No jasně, vím, co to znamená.“

„Co?“

„Vycáknou se ti do prdele.“

„Whittakere!“

„Anebo po celém obličeji.“

„Whittakere!“

A Keith to pocítil znovu (cítil to několikrát denně): záchvěv svévole. Chce-li se dnes někomu sprosťačit, klidně může. Slovo šukat mají k dispozici obě pohlaví. Je jako nějaká otravná hračka, a když po ní člověk zatouží, může si pohrát.

Řekl: „Hele, Whittakere, chci se tě na něco zeptat. My říkáme *prdel*, kdežto tobě to zní spíš jako *phudel*, bez toho *r*. Lily a Šehrezádě se to prý líbí, jenže ty vyrostly v Anglii. Stejně jako říkáš *krahjina*. A ty *behrušky*, co tě otravovaly onehdy na pikniku! Myslím behrušky, co se ti snažily vplížit do trenýrek. Mně naháněly hrůzu. Co je tohle za výslovnost?“

„Přízvuk bráhmana z Bostonu,“ řekla Šehrezáda. „Whittaker je víc nóbl než sama královna. A teď, pokud nás omluvíte…“

Když se děvčata znovu odšinula, Whittaker řekl: „Myslím, že chápu, jak to bude. Jako tam venku. Co se stalo? Myslím předtím. Pověz mi o tom.“

„Víš, kluci jsou tak krutí… A svinsky sprostí.“ Keith řekl, že předstírané běsnění tam venku, ta sexuální revoluce, bylo současně i jakýmsi plebiscitem. „Ohledně holek. A hádej, která z nich vyhrála! Přistihl jsem se při myšlence: *Mohli byste prosím pěkně urazit i Lily?“*

„Hm. Měli byste laskavě aspoň tolik slušnosti, abyste se k Lily chovali jako ke striptérce v medvědí aréně?“

„Lid hlasuje pro Šehrezádu. Aklamací… Šehrezáda se úplně proměnila, nemyslíš? Pár měsíců jsem ji neviděl, a sotva jsem ji poznal.“

„Obecně vzato, Šehrezáda je naprosto nádherná. Ale upřímně řečeno, je to těmi jejími ňadry.“

„… Šehrezádina ňadra tě tedy oslovují!“

„Rád bych si to myslel. Koneckonců, já přece maluju. A nejde ani tak o velikost. Ona je krásná vlastně jejich velikosti navzdory. Při tom, jak je hubená.“

„Jo. Přesně tak.“

„Onehdy jsem četl článek,“ řekl Whittaker, „díky kterému jsem vzal prsa na milost. Spatřil jsem je v úplně jiném světle.

Podle toho chlápka jsou tu prsa z evolučního hlediska od toho, aby napodobovala prdel.“

„Prdel?“

„Ňadra se opičí po prdeli. Slouží jako lákadlo k sexu tváří v tvář. Když se ženy vyvinuly natolik, že přestaly mít oestrus. Co je oestrus, určitě víš.“

Keith věděl. Z řec. *oistros* čili „prudký impuls, posedlost“. Žár.

Whittaker řekl: „Takže prsa, tvarovaná jako zadnice, lidstvu osladila hořkou pilulku misionářské polohy. To je čistě teorie. Ba ne, Šehrezádina ňadra mě oslovují. Jde o sekundární pohlavní znak ve své platonické podobě. Kozy podle plánu A. V principu to chápu.“ Podíval se na Keitha s přátelským opovržením. „Ne že bych je chtěl hníst nebo líbat anebo do nich zavrtávat uplakaný obličej. Co vy chlapi s kozama děláte? Vždyť přece nikam nevedou?“

„To je pravda. Jsou svým způsobem záhada. Účel sám o sobě.“

Whittaker vrhl kvapný pohled přes rameno. „Povím ti, že prsa se netěší všeobecné oblibě. Jeden z mých známých na ně reaguje veskrze špatně: Amen.“

„Amen?“ Amen – vysloveno *Ahmun* – byl Whittakerův samotářský libyjský milenec (jemuž bylo osmnáct). Keith řekl: „Co má Amen proti Šehrezádinu poprsí?“

„Kvůli jejím přednostem už vůbec nechodí k bazénu. Bytostně je nesnáší. Bacha, holky už jdou!“

Znamenalo to snad… mohlo to opravdu znamenat, že se Šehrezáda u bazénu opaluje nahoře bez (jak naznačovala Lily)? Keith měl ještě čas poznamenat: „Vážně mi chceš tvrdit, že její prsa vypadají jako prdel?“

Než vypochodovali v zástupu ven na ulici, i on si zašel do suterénu… Italský záchod a negativní smyslové dobrodružství s ním spojené – co se nám snaží naznačit? Takovými zařízeními oplývá celá jižní Evropa, dokonce i Francie: nášlapky lepkavé letitou špínou, protékající uzavírací kohoutky ve výši kolen a hrsti včerejších novin vklíněné mezi rouru a zeď. A smrad,

který člověku vhání do šlach pod čelistí kyselinu, až ho začne píchat v dásních. Jen se moc nenaparuj, sděluje ti tenhle hajzlík. Nejsi než živočich tvořený hmotou. A cosi v Keithovi na tento podnět zareagovalo, jako by v té ostře kořeněné temnotě vycítil blízkost milovaného zvířete, vlhkého a kožnatého.

Pak do toho hezky jeden za druhým napochodovali: prošli kolem ženských figurín ve výkladech butiku a ocitli se uprostřed vířící říje, nelítostného rozsudku, urážlivé jednomyslnosti mladých mužů z Montale.

Odjeli tudíž z města do vesnice, k zámku, hřadujícímu jako pták Ruch na horském úbočí.

×××

Víte, já míval Keitha Nearinga upřímně rád. Kdysi jsme si byli hodně blízcí. A pak jsme se rozkmotřili kvůli ženské. Nikoli v tom běžném slova smyslu. Prostě jsme se ohledně jedné ženy neshodli. Někdy si říkám, že z něj mohl být básník. Zažraný do knih, do slov, do písmen, zanícený romantik velice zvláštního původu, pro něhož je však dost obtížné nabalit si holku – ano, mohl z něj být básník. Potom však přišlo jeho léto v Itálii.

2: Společenský realismus (čili kecy místo lásky)

Nahoře v jižní věži ležel Keith mezi prostěradly. Nepříliš konstruktivně rozjímal o otřepaném pytli z režného plátna, který měl Whittaker přehozený přes rameno, když odcházeli z baru. „Co je to?“ zeptal se ho Keith. „To má být jako na poštu?“ Usoudil, že italské poštovní pytle se stejně jako ty anglické vyrábějí ve státních věženích; a Whittakerův pytlovinový vak s oním sociopatickým, lehce nafialovělým nádechem v hloubi tkaniva opravdu vypadal, jako by ho uštrikovali kriminálníci (a to v náladě krajně rebelantské). V těchto dnes Keith zjišťoval, že se jeho myšlenky často zaobírají výkonem práva. Anebo spíš absencí práva, jeho nevysvětlitelnou laxností… „Houby na poštu,“ řekl Whittaker. „Pošta se doručuje přímo. Tady nosím… svět. Vidíš?“ A opravdu tam byl, ten svět: *Time*s, *Life*s, *Nation*s a *Commentary*s, *New Statesman*s, *Listener*s, *Spectator*s, *Encounters*. A on tam venku pořád byl, tenhle svět. A už se zdál být velice tichý a velice vzdálený.

„Hádám, že s těmi mládenci z Montale souhlasíš,“ řekla ze tmy Lily.

„Ne, ani náhodou,“ opáčil Keith. „Nejradši bych před tebou začal hopsat jako tahací panáček. Abych ti to dal najevo.“

„Máš ty vůbec ponětí, jaké to pro mě bylo?“

„Jo, myslím, že mám. Takhle se já cítím vedle Kenrika. Holky před ním sice nehopsají jako panáčci na štangli, ale…“

„Kenrik je fešák.“

„Hm. Těžko se s tím smířit, ale je třeba si to pamatovat. Svět má bídný vkus. Honí se za tím, co je nabíledni.“

„Co je nabíledni?“

„Ale no tak, však víš, jak to myslím! To, co je na první pohled patrné. Obyčejného chlapa Šehrezádin zjev asi potěší. Jenže ty jsi mnohem chytřejší a zajímavější, Lily.“

„Hm. Díky. Ale já vím, co se stane: zamiluješ se do ní. Ne že bys měl naději, samosebou. Ale zamiluješ se. Jakpak by ne? Zrovna ty. Ty se přece zamilováváš do všeho, co se kolem šustne. Zamiloval by ses do ženských fotbalových jedenáctek. A Šehrezáda? Ta je nádherná a něžná a zábavná. A šíleně velkolepá."

„Právě tím mě odrazuje. Je irelevantní. Z jiného světa."

„Hm. Zjevně opravdu poznáš, když tě někdo společensky převyšuje," řekla a pohodlněji se uvelebila na podhlavníku z jeho paže. „Prvotřídní trouba jako ty. Fádní mrňavý hajzlík jako ty." Políbila ho na rameno. „Všechno je to už v těch jménech, ne? Šehrezáda – a *Keith*. Keith je snad nejplebejštější ze všech jmen, co myslíš?"

„Snad... Ale ne. Kdepak!" řekl. „Keithové byli hrabata, maršálové Skotska. Tvořili jednu rodovou linii, každý měl titul lord Keith. A pořád je to lepší než Timmy." Pomyslel na blazeovaného čahouna Timmyho, který korzoval po Miláně se Šehrezádou. „Timmy! Co je to za jméno? Keith je lepší jméno než Timmy."

„Než Timmy je lepší cokoliv."

„Jo. Těžko si představit, že by se nějaký Timmy kdy zmohl na něco senzačního. Timmy Milton. Timmy Keats."

„... Keith Keats," řekla. „Keith Keats taky nezní nijak skvěle."

„Svatá pravda. Ale Keith Coleridge? Víš, Lily, že existoval básník jménem Keith Douglas? Byl urozený. Jeho druhé jméno znělo Castellaine a chodil na stejnou přípravku jako Kenrik, Christ's Hospital. Jo a to K. u G. K. Chestertona taky znamená Keith."

„A co znamená to G.?"

„Gilbert."

„Tak vidíš."

Keith myslel na Keitha Douglase. Na válečného básníka – na básníka bojovníka. Na smrtelně raněného vojáka: *Ach, matko, ústa mám plná hvězd*... Myslel na Keitha Douglase, zabitého v Normandii (šrapnel ho poranil na hlavě) ve věku dvaceti čtyř let. Dvacet čtyři...

Lily řekla: „Dobrá. Co bys dělal, kdyby slavnostně slíbila, že ti ho vykouří?“

Keith odvětil: „Překvapilo by mě to, ale nešokovalo. Jen zklamalo. Řekl bych: No teda, Šehrezádo!“

„Jo, na to dám krk. Víš, někdy bych si přála…“

Keith a Lily už spolu chodili něco přes rok – tedy s nedávnou delší přestávkou, známou pod rozličnými názvy, jako je interregnum, pauzování anebo jednoduše jarní rozchod. A po cvičné rozluce nyní nastalo cvičné usmíření. Keith jí byl povinován nesmírnou vděčností. Byla jeho první láska, a to v určitém zvláštním slova smyslu: miloval sice řadu dívek, avšak Lily jako první z nich jeho lásku opětovala.

„Lily, já přece miluju tebe!“

A ve světle svic se teď odehrála noční interakce, onen skutek z řádu nepopsatelných.

„Baví tě to?“

„Co?“

„Představovat si, že jsem Šehrezáda.“

„Lily, v jednom kuse zapomínáš na mou ušlechtilost. Matthew Arnold: *To nejlepší, co kdy bylo vymyšleno a řečeno*. F. R. Leavis: *Život prožívaný v celé jeho tvořivé síle*. A navíc je na mě moc vysoká. Není můj typ. Můj typ jsi ty, Lily.“

„Hm. Už nejsi tak ušlechtilý, jak jsi býval. Kdepak!“

„Ale jo, jsem… Jde o její charakter. Je něžná a milá a zábavná a pálí jí to. A navíc je hodná. To člověka fakt odradí.“

„Já vím. Je to k zblití. A kromě toho vyrostla snad o třicet centimetrů,“ řekla Lily. Samým rozhořčením se teď úplně probrala. „A skoro všechno se jí to vrazilo do krku!“

„Jo, krčisko má teda pořádný!“ O Šehrezádě v souvislosti s jejím krkem se už Lily něco nařečnila. Obsáhle ji přirovnávala k labuti a někdy – podle nálady – ke pštrosovi (a při jedné příležitosti dokonce k žirafě).

Lily řekla: „Loni byla… Co se to s tou Šehrezádou stalo?“

× × ×

Šehrezáda se jednou ráno probudila z nepokojných snů, aby shledala, že se v posteli proměnila v… Samozřejmě, podle té slavné povídky se Řehoř Samsa (čti *Zamza*) transformoval v obrovitý hmyz, jinak řečeno v olbřímího brouka, jinak řečeno – a tento překlad Keith považoval za zdaleka nejlepší – v *hnusnou žoužel*. V Šehrezádině případě byla proměna radikálním obratem k lepšímu. Keith se však nedokázal rozhodnout pro to pravé zvíře: laň, delfín, sněžný leopard, okřídlená klisna, rajské ptáče…

Ale nejdřív k té minulosti. Lily a Keith se rozešli, poněvadž se Lily chtěla chovat jako kluk. V tomhle opravdu tkvělo jádro věci: obecně převládal trend, že se holky chovají jako kluci, a Lily se zachtělo to vyzkoušet. A proto se mezi nimi strhla první zásadní hádka (jejímž tématem bylo – komické, že? – náboženství) a Lily vyhlásila *cvičnou rozluku*. Její slova ho zasáhla jako náraz stlačeného vzduchu: věděl totiž, že takové nácviky končívají skoro vždy naprostým úspěchem. Po dvou dnech upřímného utrpení, jemuž se oddával ve svém hnusném pokojíku v hnusném bytě na Earls Court, po dvou dnech zoufalství Lily zatelefonoval a sešli se spolu, přičemž na obou stranách kavárenského stolku byly prolity slzy. Poradila mu, aby to bral s nadhledem.

Proč by si všechnu legraci měli užívat jen kluci? řekla Lily a vysmrkala se do papírového ubrousku. *Ty a já jsme anachronismus. Jako když spolu chodí dvě děti. Měli jsme se potkat až za deset roků. Na monogamii jsme příliš mladí. A vlastně i na lásku.*

Naslouchal. Lilyino prohlášení způsobilo, že se cítil oloupený, osiřelý. Sirotek, řec. *orphanos*, znamená také „oloupený“. Keith už se jako oloupený narodil. A podezření, že tento stav bude pro něj i nadále přirozený, mu v mozku zjevně naskakovalo až příliš pohotově. Ad skleslý neboli v rozpoložení dezolátním: z latinského slovesa *desolare*, „opustiti“, jež se skládá z *de-* („důkladně“) + *solus* („osamělý“). Naslouchal Lilyiným

slovům – a pochopitelně už to věděl. Ve světě mužů a žen se něco mlelo, revoluce či mořská změna, jakési přeorientování ohledně vědomostí a emocí souvisejících se sexem. Keith nechtěl být anachronismem. A domnívám se, že mohu říci, že tohle byl jeho první vážný pokus s tříbením charakteru: rozhodl se v jednom ohledu zlepšit – nebude se zamilovávat.

Kdyby se nám to nelíbilo, vždycky toho můžeme… Chci se chvíli chovat jako kluk. A ty jen buď dál, co jsi.

Lily tudíž změnila účes a nakoupila si haldy minisukní a krátkých kalhotových sukní a topů s volnými zády a zavazováním za krkem a průsvitných blůziček a vysokých kozaček z lesklé kůže a obrovských kruhů do uší a antimonových očních tužek a všeho ostatního, co děvče potřebuje, než se může začít chovat jako kluk. A Keith zkrátka zůstal stejný.

Měl svým způsobem lepší výchozí pozici než ona: přece jen měl s klukovským chováním nějakou tu zkušenost. Teď ji zase oprášil. Před Lily, tedy v období prelilyárním, mu často vadilo, že se choval spíš jako holka: jeho city. A neviděl vždycky věci jasně. Zgruntu špatně si kupříkladu vykládal to, co kdekdo nazýval *volnou láskou*, jak by ostatně mohl mlčky dosvědčit zástup vyděšených hipíků. Myslel si, že význam těchto slov odpovídá jejich smyslu, leč to, co v hlavním městě nabízely jeho houbovitě bledé dcery květin se svými menstruačními kalendáříky, tarotovými kartami a spiritistickými tabulkami, to láska nebyla. Některé dívky si pořád ještě šetřily věneček až do manželství, některé byly pořád ještě zbožné – a k volnomyšlenkářství se dokonce i hipísačky přikláněly jen velice zvolna…

Po Lily, tedy v období postlilyárním, se zdálo, že nová pravidla vztahů zakořeňují pevněji. Psal se rok 1970, Keithovi bylo dvacet a k dané historické příležitosti přistoupil vybaven nijak zvlášť pohledným vzhledem, přijatelně obratným jazykem, upřímným nadšením a poněkud hraným, leč osvěžujícím chladem. Přišla zklamání, důvěrnosti, našlo se několik dívek zázračně svolných (ochota podvolit se stále ještě působila jako svoboda, rozumějte ve smyslu *hanba a čest*: její součást tvořila

též nestoudnost, upřílišněná důvěrnost, využívání druhého). A vůbec, tohle koketování s volnou láskou určitě zabíralo lépe u holek, které se chovaly jako kluci. Nová pravidla – a potažmo nové a zlověstné způsoby, jak si všechno vykládat špatně. Keith se choval jako kluk a Lily také. Jenomže ona byla holka, takže z toho mohla vytěžit víc než on.

Pojeď se mnou, řekla Lily tři měsíce nato do telefonu, *pojeď se mnou na léto do Itálie. Pojeď se mnou do Itálie na zámek za Šehrezádou. Prosím! Trochu si od všeho odpočineme. Víš, tam v cizině se najdou lidi, kteří se ani nesnaží být laskaví.*

Keith odvětil, že jí zavolá. Ale prakticky okamžitě ucítil, jak mu hlava dychtivě přikyvuje na souhlas. Právě strávil noc plnou utrpení div ne artistického s bývalou přítelkyní (jmenovala se Pansy). Byl vyděšený a samá modřina a vůbec poprvé ho ovládal neurčitý, zato intenzivní pocit provinilosti, a chtěl se vrátit k Lily – k Lily a jejímu středosvětu.

Kolik mě to bude stát?

Sdělila mu to. *A taky budeš potřebovat peníze, až si někam vyrazíme. Já jsem totiž jako kluk šmíra.*

Dobrá. Těším se. Začnu si půjčovat a šetřit do prasátka.

Ta směšná hádka! Lily ho v podstatě obvinila, že když byla Violet malá, blbnul jí hlavu s křesťanstvím, a tím pádem ji zkazil. Což byla vcelku pravda. *Když jí bylo devět, snažil jsem se ji od víry zase odvrátit,* vysvětloval. *Povídám jí: Bůh je pouze tvůj imaginární přítel – jako panděro, které ti roste. A stejně se toho držela jako klíště.* Lily řekla: *Člověk by si myslel, že ji náboženství přiměje, aby se chovala slušně. A ono na ni zapůsobilo právě naopak. Violet si je jistá, že jí bude všechno odpuštěno, protože věří v nějakého cvoka na nebesích. A to všechno tvou vinou.*

Lily byla samozřejmě ateistka – vyložená ateistka. Keith namítal, že tento názor není zcela racionální, jenomže k racionalitě měl daleko především sám Lilyin racionalismus. Pochopitelně nenáviděla astrologii, nenáviděla však i astronomii: nenáviděla fakt, že se světlo lomí, že gravitací klesá působení času.

Obzvlášť ji štvalo chování elementárních částic. Chtěla, aby se vesmír choval rozumně. I sny Lily mívala zcela všední. Ve snu chodila po obchodech, myla si vlasy anebo opřená o lednici pojídala k obědu chlebíček (prozradila to na sebe dosti plaše). Jelikož na poezii hleděla s nepokrytým podezřením, neměla trpělivost ani s prózou, jež se odchýlila od nejdůslednějšího společenského realismu. Jediným románem, který oceňovala bez výhrad, byl *Middlemarch*. Protože Lily byla stvořením ze středosvěta.

Pojeď se mnou do Itálie na zámek za Šehrezádou. Nutno dodat, že co se Keitha týkalo, ta část Lilyina návrhu týkající se Šehrezády nebyla vůbec důležitá. Když viděl Šehrezádu někdy kolem Vánoc naposled, byla to obvykle zakaboněná filantropka v botách na nízkém podpatku a v brýlích, věnovala se komunitní službě a kampani pro nukleární odzbrojení a dobrovolnické službě v zahraničí a dodávkou rozvážela lidem obědy; měla též klátivého přítele jménem Timmy, který s gustem zabíjel zvířata, hrál na violoncello a chodil do kostela. Jenomže pak se Šehrezáda probudila z nepokojných snů.

Keith předpokládal, že Itálie se společenského realismu stále drží. A přece se zdálo, že Itálie sama je zčásti pohádková, a citadela, kterou obývají, je zčásti pohádková, a pohádková je zčásti i Šehrezádina transformace. Kam se poděl společenský realismus? Keith zastával názor, že ke společenským realistům nepatří ani sami příslušníci vyšších sociálních vrstev. Jejich modus operandi, tedy jejich způsob fungování, se řídil volnějšími pravidly. Na zámku Keith ztělesňoval neblahého K. Leč stále soudil, že společenský realismus by měl vydržet.

×××

„Furt se ještě motá kolem těch obstarožních trosek?“

„… Ano. Stýská se jí po tom.“

„A vůbec, kde vězí ten její střihoun? Kde je ten Timmy? A kdy hodlá přijet?“

„Tohle by sama ráda věděla. Je na něj docela namíchnutá. Už měl být dávno tady. A zatím trčí v Jeruzalémě a dělá pámbuvíco."

„… Mně se líbí její máma, Oona. Je hezká a malá." Pomyslel na Pansy. A úvahy o Pansy ho nevyhnutelně přivedly k úvahám o její učitelce Ritě. A tak řekl: „Ehm, Lily… Víš, možná sem přijede Kenrik. Chystá se kempovat se Psicí. Nejspíš na Sardinii."

„Jak se Psice doopravdy jmenuje? Rita? … Popiš mi ji."

„Pochází ze severu. Bohatá pracující třída. Velikánské oči. Širokánská pusa. Zrzka. A křivky veškeré žádné. Je jako tužka. Mohli bychom je tady přes noc ubytovat? Myslím Kenrika s Ritou."

„Optám se Šehrezády. Ale pro pěknou plochou zrzatici ze severu," zazívala, „se tady místo určitě najde. Už se na ni těším."

„Až ji uvidíš, užasneš. V klučičím chování je Rita přebornice."

Lily se obrátila na bok, čímž se zmenšila, zcelistvěla, dotvořila se a stlačila do klubíčka. V takové chvíli k ní vždycky pocítil lásku a sledoval, jak se u ní střídají trhavé pohyby, ta drobná překvapení na cestě k zapomnění. Jak je dokáže najít, aniž se smíří s iracionálnem? … Když se Lily rozechvěně uchylovala k náboženství spánku, občas ráda naslouchala Keithovu hlasu (obvykle jí v stručnosti líčil romány, které právě četl), a tak se přisunul blíž a řekl:

„Románů ti odvyprávím později fůru. Teď poslouchej. Úplně první holka, které jsem dal pusu, byla vyšší než já. Snad jen o pár čísel, ale mně to připadalo skoro jako metr. Maureen se jmenovala. Byli jsme na mořském břehu. Já už ji předtím políbil na autobusové zastávce, když jsme seděli pod stříškou, a neměl jsem páru, jak se políbíme na dobrou noc. Ale na zemi u jejich karavanu ležela nějaká kanalizační roura, a tak jsem si stoupl na ni. Krásný pusy to byly. Kdepak jazyky, nic takového. Na jazyky jsme byli moc mladí. Důležité je nedělat to, nač je člověk ještě moc mladý. Nemyslíš?"

„Šehrezáda," zahuhlala v odpověď Lily. „Vem ji k nějaký rouře." A zřetelnějším hlasem dodala: „Jak… jak je možný, že ses

do ní nezabouchnul? Zamiluješ se jako nic, a ona je… Dobrou noc. Někdy si přeju…“

„Dobrou noc.“

„Ty… Takový kecy místo lásky!“

Až se ráno probudíme (myslel si), prvním naším úkolem bude oddělit pravdu od falše. Musíme leccos pustit z hlavy, abychom vymazali ta klamavá království, která stvořil spánek. Ale ke konci dne je to právě naopak, a my hledali nepravdu a smyšlenky a v hladu po nesmyslných spojitostech jsme na sebe někdy až do bdělosti doráželi.

Co řekla, byla pravda. Anebo aspoň bývala. Kecy místo lásky. Souviselo to s jednou jeho charakteristickou vlastnosti: tak snadno se do dívek zamilovával – a milovat je nepřestával. Dosud miloval Maureen, myslel na ni den co den. Dosud miloval Pansy. Jsem snad tady právě proto? hloubal. Jsem snad s Lily tady na zámku v Kampánii právě proto? Kvůli té tragické noci s Pansy? O čem tohle vypovídá? Co má tohle znamenat? Keith zamhouřil oči a jal se pátrat po nepokojných snech.

V údolí zaštěkal pes. A ve snaze nedat se zahanbit mu čoklové ve vesnici odpovídali.

Těsně před rozbřeskem Keith vstal a na strážní věži si vykouřil cigaretu. Den se blížil jako říční proud. A najednou se za úbočím horského masivu objevil rudý kokrháč samého pánaboha.

3: Možnost

Do pasti nás lapila pravda – a ta pravda se utvářela velice zvolna…

„Jedna věc mě tady otravuje," řekla Šehrezáda hned první odpoledne, když ho vedla nahoru do věže.

Zatím však nuda nebyla. Z jakéhosi důvodu souvisejícího s patnáctým stoletím byly schody dost příkré, takže když se Šehrezáda na odpočivadlech mezi podlažími svižně otočila, viděl jí Keith pod sukni.

„A co to je?"

„Až se dostaneme nahoru, ukážu ti to. Musíme ještě chvilku vydržet. Nebere to konce."

Keith velkodušně odvrátil zrak. Pak se podíval. Pak se podíval jinam (a uzoučkým průzorem v kamenné zdi uzřel plavého koně s chvějícími se boky). Na střídačku se díval *tam* a zase jinam, dokud se jeho pohled se slyšitelným cvaknutím za krkem trvale nezaklesl do polohy přímo vpřed a pak už se Keith *díval*. Jak je možné, že dosud nevěnoval náležitou pozornost kráse, moci, moudrosti a spravedlnosti ženských stehen?

Šehrezáda utrousila přes rameno: „Dokážeš ocenit pěknou vyhlídku?"

„Ocením cokoliv."

„Ale copak? Že by šílená dychtivost?"

Už se mu začínalo zdát, že je ve filmu – snad v nějakém oplzlém thrilleru –, kde každá replika dialogu mezi lidmi rozdílných pohlaví představuje neodolatelně chlípný dvojsmysl. Šplhali dál. A Keith usilovně pátral po nějakém jednosmyslu. „Jo, dychtivý jsem dost. Musím toho totiž spoustu přečíst," řekl. „Dohnat resty. Mám s sebou *Clarissu*. *Toma Jonese*."

„Chudáčku!“

Nutno podotknout, že dolní díl Šehrezádina spodního prádla byl úplně obyčejný, béžový (podobné kalhotky nosívala Lily – předtím). Avšak lem na pravé hýždi byl ležérně uvolněný, díky čemuž se pozorovateli v samém jádru rozvichřeného bronzu nabízel výhled na proužek běloby.

Pronesla: „Řeč je o Passo del Diavolo.“

„Co to je?“

„Ďáblův průsmyk. Děsivé místo samá zákruta. Takhle mi to aspoň říkali. Prima. Takže vy dva jste v téhle rohové věžičce. A já jsem v támhleté.“ Ukázala do chodby. „A koupelnu mezi nimi máme společnou. To je ta otravná záležitost.“

„… A proč by to měla být otrava?“

„Lily se mnou odmítá koupelnu sdílet. Zkoušely jsme to. Jsem prostě moc nepořádná. Bude proto muset vždycky sejít do poloviny věže a zabočit doprava. Ale nevidím důvod, proč bys to měl dělat ty. Tedy pokud proti nepořádku něco nenamítáš.“

„Proti nepořádku nenamítám zhola nic.“

„Hele!“

Koupelna zalitá přirozeným světlem byla dlouhá úzká nudle ve tvaru L, jehož levému ramenu vévodil napulírovaný věšák na ručníky a dvě zrcadla přes celou stěnu. Prošli koupelnou.

Šehrezáda řekla: „Máme ji společnou. Postup je následující: když sem přijdeš ze svého pokoje, zamkneš dveře vedoucí do mého pokoje. A když budeš odcházet, zase je odemkneš. A já udělám totéž… Tady bydlím. Proboha, jsem já to ale bordelářka!“

Zaznamenal, co vidí: bílou noční košili, šikmo přehozenou před neustlanou postel, hromádky bot, naškrobené džínsy, jež zely dokořán, jak byly skopány z těla na zem, ale přitom ještě pořád stály na kolenou a zachovávaly oblé tvary jejího pasu a boků.

„Tohle mě vždycky vyvádí z míry,“ řekl. „Myslím holčičí boty. Holky a boty! Proč jich musejí mít tolik? Lily si s sebou přivezla plný kufr. Proč všecky holky na botách tak ujíždějí?“

„Hm, no… Hádám, že chodidla jsou jediná část těla, která snad nemůže být hezká.“

Sklopili oči k bezelstným obyvatelům Šehrezádiných žabek: křivka nártu, viditelná pružná šňůrka vazů, deset karmínových šmouh v pěti různých velikostech. Tohle ho odjakživa dojímalo – že se děvčata obtěžují dotknout se i nejmenšího prstu. Malíček, nejslabší mládě z vrhu. Ale zanedbávat se zjevně nesmí, každé selátko potřebuje červený baretek.

Řekl: „Ty máš chodidla hezká.“

„Nejsou špatná.“ Deset prstíků se sebevědomě zavlnilo. „Na chodidla ujdou. Chodidla. Vypadají tak pitomě.“

„To jo. Někteří lidé tvrdí, že je to drobet komplikované. Holky a chodidla. Můžu?“ Zvedl z podlahy levostranného zástupce páru bot, označovaných jako lodičky. „Existuje snad něco, co by se míň podobalo chodidlu?“ Narážel na stupeň stylizace či konstruktérského důvtipu. „S tímhle vyklenutím a podpatkem…“

„Hm… Chodidla. A to jsou pro určité lidi chodidla fetiš.“

„Jen si představ, co tohle o tobě vypovídá!“

„Hrůza! Povím ti,“ řekla, když se vrátili do koupelny, již opředené významem, „že odemknout člověk zapomene raz dva. Stává se to každému. Tady je dokonce zvoneček – vidíš? Když omylem zůstane zamčeno, zazvoním.“ Zazvonila: tlumené, leč umíněné vrnění. „Máš u sebe taky zvonek. Já vždycky zapomenu. Což je ode mě protivné.“

Se svou typickou přímostí upřela Šehrezáda Keithovým směrem zlaté, idealistické oči, ohraničené velmi rovným obočím. Když na Keitha tento pohled padl, měl pocit, že už se Šehrezáda šmahem vypořádala se všemi otázkami, jež se ho týkají: s narozením, rodinným zázemím, vzhledem, ba i tělesnou výškou. Navíc je důležité (pomyslel si nesouvisle), že své matce říká mami, a ne maminko (jako ostatní ženské příslušnice její společenské třídy). Tohle podle Keitha vypovídalo o rovnostářské podstatě její duše. Nejpodivnější byl na Šehrezádě úsměv, který nebyl úsměvem krásné dívky. V těch mírně zvlněných očních víčkách se skrývalo příliš mnoho tajného

srozumění – srozumění s lidskou komedií. Úsměv krásné dívky bývá odtažitý. *Jí to ještě nedošlo*, řekla Lily. *Ona o tom neví*. Je tohle vůbec možné?

Keith řekl Šehrezádě: „Mě hned tak něco neotráví. Nic není nuda. Když se člověk správně kouká."

„Ach, tuhle hlášku znám," řekla. „Když je něco nuda, je to zajímavé právě proto, že je to nuda."

„Správně. Nuda je zajímavá."

„A zajímavé je, že nudné není nic."

No nejsou sladká, tahle mláďata? Dva roky ponocují až do rána, popíjejí spolu instantní kávu, a teď tvrdošíjně prosazují svoje názory – ano, mají názory!

„A stejně," řekla. „Když se něco opakuje, nudné to je. Vážně! Tak třeba tohle počasí. Omlouvám se za něj."

„Za počasí se nikdy neomlouvej."

„Já se chci jít koupat a opalovat. A ono prší! A je skoro zima… Ale aspoň se koupeme v potu."

„Aspoň se koupeme v potu. A vůbec, děkuju ti, žes mě sem pozvala. Je to tady hotová pohádka. Jsem v transu!"

Keith samosebou věděl, že z psychologického hlediska mají chodidla dvojí význam: zaprvé pro nás tyto zvířecké tlapy představují trvalou připomínku naší živočišnosti, neprominutého neandělského statusu, který coby lidské bytosti máme, a zadruhé plní podřadný úkol v tom, že nás spojují s pevnou zemí.

×××

Takže zde máme zámek, jehož cimbuří ční do výšky z plecí čtyř pupkatých obrů, zámek se čtyřmi věžemi a čtyřmi terasami, s kruhovým plesovým sálem (jejž po obvodu obtáčí schodiště), s pětiúhlou knihovnou opatřenou kupolí, se salonem, kam je umístěno šest sad oken, s baronskou hodovní síní na vzdáleném konci nepravděpodobně a neprakticky dlouhé chodby, vybíhající z kuchyně o rozměrech zámeckého nádvoří, s všelijakými předpokoji, jež podobny zrcadlům obráceným proti

sobě ustupují do opakujícího se nekonečna. Horní patro zabíralo apartmá (kde Oona trávila víceméně všechen čas), dole bylo sklepní podlaží, napůl zanořené do hlíny v základech zámku a vydechující lehounký opar, který Keithovi páchl jako studený pot.

„Způsob, jak na tebe pohlíží Šehrezáda, lze vyjádřit jedním starým slovem," řekl Keith Lily v pětiúhlé knihovně. Stál na žebříku bezmála ve výši kupole. „Budeš si myslet, že je v tom trocha povýšenectví, ale vlastně jde o výraz chvály. A pokorné vděčnosti. *Blahosklonnost*, Lily." Též kondescence, z církevní latiny: *con* („společně") + *descendere* („sestupovati"). Důležité je ono *společně*. „Ona je fakt urozená lady a tak."

„Žádná lady není. Je ctihodná. Její táta byl vikomt. Chceš tím říct, že ať se bude dít cokoli," podotkla Lily, „bude se k tobě chovat, jako bys nebyl trouba."

„Jo." Mluvil o třídním systému. Dumal však o systému vzhledu – o systému krásy. Neměla by snad v oblasti krásy proběhnout revoluce, díky níž by ti, kdo jsou na chvostě, nyní zaujali místa v popředí? „O rozměr toho všeho asi v podstatě jde."

„A ty jemnostpánům jen vzdáváš čest a projevuješ vděčnost, poněvadž víš, kde je tvoje místo. Jsi hodnej trouba."

Keith by byl nerad, kdybyste si mysleli, že věčně lichotí jen dívkám z řad aristokracie. V posledních letech (a tento bod bych zdůraznil) strávil většinu svého volného času tím, že lichotil dívkám z řad proletariátu – a posléze dívkám anebo dívce z řad pracující inteligence (rozumějte Lily). Ze zmíněných tří vrstev je proletariát nejpuritánštější. Dívky z vyšší třídy podle Kenrika nejvíce propadají promiskuitě, neboli, jak to samy podávají, jsou nejrychlejší; co do rychlosti předstihnou dokonce i děvčata středostavovského původu, která je ovšem záhy trumfnou… Keith se vrátil k sekretáři, jehož sklopná deska byla potažená kůží. Zde četl *Clarissu* a dělal si poznámky. Lily okupovala šézlong a před sebou měla spisek s názvem *Zákazy: O našich zákonech a jejich studiu*.

Řekl: „Hele, neříkej, že se ti tohle líbilo! Boha jeho!"

„Jsi normální sadista," odpověděla Lily.

„Ne, to teda ne. Uvidíš, že s jiným hmyzem spory nevedu. Ani s vosami. A vůči pavoukům vlastně chovám obdiv."

„Pro sprej proti hmyzu jsi cválal až do vesnice. Co namítáš proti plácačce na mouchy?"

„Když použiješ plácačku, zůstává hnusná šmouha."

Moucha, kterou právě smrtelně skropil prškou ze spreje, si protahovala zadní nožičky po způsobu starého psa, který se budí z dlouhé dřímoty.

„Líbí se ti protahovat smrt, nic víc!"

„… Chová se Šehrezáda jako kluk? Je promiskuitní?"

„Ne. Já jsem o dost promiskuitnější než ona. Co do počtu," řekla Lily. „Však víš. Odbyla si běžnou dávku mazlení a osahávání. Pak se slitovala nad dvěma ňoumy, co jí psali verše. A trpce toho litovala. Pak chvilku nic. A potom Timmy."

„To je všechno?"

„Jo. Jenomže teď rozkvétá do krásy a je celá nedočkavá, takže se jí hlavou honí různé nápady."

Podle Lily měla Šehrezáda pro svou konkrétní proměnu vysvětlení. *Byla jsem pěkná šestnáctka,* zjevně se jí svěřila, *ale co se mi zabil otec, nějak jsem ztuctovatěla. Hádám, že jsem se chtěla schovat*. Její zevnějšek, její vnější podobu tudíž potlačila či zbrzdila otcova smrt. Došlo zkrátka k havárii letadla a potom uplynula celá léta. A mlha pomaloučku řídla a rozplývala se a Šehrezádiny tělesné přednosti, jež se hromadily a kroužily oblohou, se nyní mohly přiblížit a vzápětí přistát na Zemi.

„Jaké nápady?"

„Ráda by rozepjala křídla. Ale sama ještě neví, že je krasavice."

„Tuší aspoň, jakou má figuru?"

„Vlastně ne. Myslí si, že to zase přejde. Stejně rychle, jako to přišlo. Copak jsi nikdy nic nečetl?"

Kromě sexuálního traumatu měl Keith s sebou také kufr doplňkové literatury. „Co jsem nečetl?"

„Nějaký anglický román. Ruské a americké jsi přelouskal. Ale nikdy jsi nečetl žádný anglický román."

„Pár jsem jich četl. *Moc a sláva*. *Křehké nádoby*. Přiznávám se: nikdy jsem nepřečetl *Dobrodružství Peregrina Picklea* ani *Phinease Finna*. Proč by to měl člověk číst? A *Clarissa* mě ničí."

„Na to jsi měl myslet dřív, než jsi změnil obor."

„Hm. Když já jsem byl odjakživa spíš na poezii."

„Na poezii! Poetik, co mučí hmyz. I broučkové cítí bolest, víš?"

„Jo, ale ne moc." Pohlédl na svou bzučící oběť, která divoce rotovala a smýkala sebou kolem sebe. „Pro bohy jsme totéž, co pro zlomyslného haranta mouchy, Lily. Mučí nás pro své potěšení."

„Říkáš, že nesnášíš ty šmouhy po plácačce. Ale líbí se ti pozorovat, jak se svíjejí."

Nenáviděl snad Keith Nearing všechen hmyz? Motýly a světlušky měl rád. Jenže motýli jsou můry s anténkami a světlušky jsou brouci s měkkým tělem, jimž světélkují vnitřní orgány. Občas ho napadlo, že taková bude i Šehrezáda: její orgány budou potmě zářit.

×××

Kolem poledního se Keith vydal nahoru na věž, aby si početl v nějakém tom anglickém románu. A aby měl chvíli klid. Jeho návštěva vlastního pokoje obvykle časově kolidovala se sprchou, jíž před obědem obvykle holdovala Šehrezáda. A on to slyšel, slyšel, jak se sprchuje. Těžké krůpěje vody rachotily jako pneumatiky o štěrk. Seděl tam s morbidně obézním paperbackem na klíně. A pět stránek čekal, než si šel do koupelny opláchnout obličej.

Třetího dne odjistil zástrčku a strčil do koupelnových dveří, nepovolily. Naslouchal. Po chvíli hrábl nešikovnou rukou po zvonku (proč se mu to zdálo tak důležité?). Opět ticho, pak zdálky cvaknutí západky, šouravý krok.

Šehrezádina rozehřátá tvář na něj zářila ze záhybů huňaté bílé osušky.

„Vidíš?“ zeptala se. „Já ti to povídala.“

Rty: horní stejně plný jako spodní. Její hnědé oči a vyrovnanost v jejím pohledu, její rovná obočí.

„Nebylo to naposled,“ řekla. „Slibuju!“

Hbitě se otočila, on vykročil za ní. Udělala vlevo vbok a Keith sledoval, jak ustupují hned tři Šehrezády: ta skutečná a její dvě zpodobnění, klouzající po skle.

Keith uvízl v zrcadlovém L.

… Nula, možnost, vidina. Kolik hodin, kolik přešťastných hodin strávil se svou matkou Tinou v baru U Strašpytla, v kávovém baru (řetězec Kardomah) nebo v mléčném art deco baru tím, že hráli *nula-možnost-vidina*.

Co ti dva támhle u jukeboxu, mami?

Ten mládenec s děvčetem? Hm… Oba jsou slabá možnost.

A hodnotili nejen cizí lidi a náhodné kolemjdoucí, ale každého, koho znali. Když jednou odpoledne Tina žehlila, Keith prohlásil (a matka mu to odsouhlasila), že Violet je vidina – je schopna zaujmout místo po Nicholasově boku. A Keith, kterému bylo jedenáct, řekl: *Mami, a co já? Nejsem* nula*?*

Ne, drahoušku. Maličko zaklonila hlavu. *Kdepak, lásko moje. Tys dostal do vínku obličejovatý obličej, ano, takový jsi dostal. Zračí se v něm charakter. Ty jsi* možnost. *A to hodně silná*.

… Dobrá. Zkusíme nějakou ženskou.

Kterou?

Davinu.

Ach, to je vidina.

Hm. Jasná vidina. *Co třeba paní Littlejohnová?*

Ve skutečnosti se však víceméně smířil s ošklivostí (a na školním dvoře se stoicky hlásil k přezdívce Zobák). Tohle se pak změnilo. Přišla a zase pominula neodvratná událost a tohle se změnilo. Změnil se mu obličej. Čelist a zejména brada se prosadily, horní ret ztratil svou zobanovitou strnulost, oči zjasněly a rozšířily se. Později Keith vyrukoval s teorií, která ho bude znepokojovat až do konce života: vzhled člověka závisí na štěstí. Otrávené, ublíženecky vypadající klouče najednou začalo

být šťastné. A teď a tady, v Itálii, byla jeho tvář ve zčeřeném, ďubkovaném zrcadle příjemně tuctová, pevná, suchá. Mladá. Byl docela šťastný. Byl natolik šťastný, aby dokázal přežít – a trvale – extázi, že zkrásněl jako Šehrezáda? Kromě toho věřil, že krása je mírně nakažlivá a předává se důvěrným dlouhodobým stykem. Tento předpoklad měl univerzální platnost a Keith ho sdílel: chtěl prožívat krásu, aby ho ospravedlnila. Pod kohoutkem si omyl obličej a vydal se dolů za ostatními.

Nad nimi, všude okolo nich, a dokonce i pod nimi se honily chladné mokré mraky. Od vrcholků hor se odmotávaly tenoučké pramínky šedé mlhy a lenivě klouzaly po svazích dolů. Zdálo se, že se ve žlábcích a stokách válejí na hřbetě jako uondaní džinové.

Jedním z těchto spadlých obláčků Keith opravdu prošel a přebrodil ho. Obláček, jenž nebyl větší než Šehrezáda v huňaté bílé osušce, spočíval na nízké terase za výběhem u hřebčince. Pod Keithovými kroky se ten duch z kouře a páry zvedl a zavířil a pak zase klesl k zemi, ulehl s rukou unyle položenou na čele.

Uplynul týden, a noví hosté museli dosud využívat olympijského bazénu, umístěného v malebné grottě. Keith rozhodl, že jeho srdci náramně prospěje, bude-li se moci dívat, jak se dívky – především Šehrezáda – tam dole baví. Mezitím se nudil u *Clarrisy*. Ale to ostatní nuda nebyla.

×××

„Často bych si přála…“ řekla Lily ve tmě. „Často… Však víš: ochotně bych se vzdala trochy inteligence za cenu půvabu.“

Věřil jí a plně s ní cítil. A lichocení bylo marné. Lily byla příliš inteligentní, než aby ji přesvědčil, že je prvotřídní kočka. Usnesli se na následující formulaci: Lily se vyvíjí pomaleji.

Řekl: „Tohle je… je to staromódní. Dnes by holka měla být chytrá kariéristka. Všechno už nezávisí na tom, jak dobrého manžela dokážeš ulovit.“

„Jsi na omylu. Na vzhledu dnes záleží ještě víc. A vedle Šehrezády si připadám jako normální fuchtle. Nenávidím, když mě s ní srovnávají. Ty bys to nepochopil, ale Šehrezáda mě mučí."

Lily mu kdysi vykládala, že když děvčata překročí dvacítku, měla by se na světlo proklubat jejich krása – pokud ovšem v sobě nějakou mají. Doufala, že ta její už je na cestě. Jenomže Šehrezádina už se proklubala, byla tady, čerstvě vykuklená. Už shrábla kdejakou cenu za fyzično, všelijaké ty Grammy a Tony a Emmy a Zlaté palmy.

Keith řekl: „Tvoje krása se už brzo ukáže."

„Jo, ale kde sakra vězí?!"

„Promysleme ti to. Méně inteligence, víc krásy. Zní to jako anketní otázka: co bys raději: chtěla bys vypadat chytřejší, než jsi, anebo být hloupější, než vypadáš?"

„Nechci vypadat chytře. Nechci vypadat blbě. Chci vypadat krásně."

Mdle pronesl: „No, mít na vybranou já, rád bych byl drsnější a chytřejší."

„A co menší a chytřejší?"

„Ach, to ne. Už takhle jsem vedle Šehrezády prcek. Ona roste do nebes. Jak bych si na ni vůbec mohl troufnout?"

Lily se k němu přišinula blíž a řekla: „Snadno. Povím ti, jak na to."

Takhle začínala běžně vypadat předehra jejich nočního konání. A byla nutná, či přinejmenším užitečná, neboť z důvodů, jež mu dosud nebyly jasné, se zdálo, že Lily tady v Itálii ztrácí svou sexuální jinakost. Připadala mu jako sestřenice z prvního kolene nebo dávná rodinná kamarádka, holka, s níž si hrával v dětství a zná ji celý život. „Jak?" zeptal se.

„Až s ní budeš hrát na zemi karty, stačí se k ní naklonit. A pak ji začni líbat – na šíji, na ouška. Na hrdlo. A vzpomínáš si na ten uzlík, co má na košili, když předvádí svou snědou bránici? Tak za ten stačí zatáhnout. A všechno spadne a rozevře se. Keithe, ty nějak přestáváš dýchat!"

„Kdepak. To jen potlačuju zívnutí. Pokračuj. Ten uzlík."

„Zatáhneš za něj a vybafnou na tebe její prsa. Ona si pak strhne košili a lehne na záda. A nadzdvihne se, abys z ní mohl stáhnout kalhotky. Vzápětí se obrátí na bok a rozepne ti pásek. A ty se zvedneš a bude dočista fuk, že je vyšší než ty. Poněvadž bude bezpečně na kolenou. Tak se tím nemusíš užírat."

Když bylo po všem, Lily se od něj odvrátila a řekla: „Chci být krásná."

Sevřel ji v náručí. Drž se Lily, člověče, nabádal se v duchu. Drž se na své úrovni. Ne abys… ne aby ses zamiloval do Šehrezády… Ano, nejjistější je střední cesta a spokojit se s tím, že sám je *možnost*. V tohle lze doufat. V možnost.

„Víš, Lily, vedle tebe jsem sám sebou. Vedle ostatních mám pocit, že něco hraju. Ne, to ne. Spíš že pracuju. S tebou jsem sám sebou," řekl. „Bez námahy sám sebou."

„Hm, ale já nechci být sama sebou. Chci být někdo jiný."

„Miluju tě, Lily. Vděčím ti za všecko."

„A já miluju tebe. Konečně mi to došlo… Holky teď potřebujou dobře vypadat ještě víc než dřív. Sám uvidíš," odvětila. Potom usnula.

4: Ďáblův průsmyk

Takže se konaly výlety (rekreační středisko a pak rybářská vesnice na pobřeží Středozemního moře, pár poničených klášterů, nějaký ten národní park, Passo del Diavolo) a ukázali se hosté. Jako ta současná trojice: Prentiss, rozvedená žena z Dakoty, se svou nedávno adoptovanou dcerou Conchitou a jejich kamarádka a pomocnice Dorothy, přezdívaná Dodo. Uvádět zde jejich vitální statistiku by tuším nebylo vhodné, leč můžeme prozradit jejich statistiku z nejvitálnějších: Prentiss bylo podle Keithova odhadu „kolem padesátky" (to znamená něco mezi čtyřicítkou a šedesátkou), Conchitě bylo dvanáct a Dodo dvacet sedm. Pro upřesnění: Prentiss byla *možnost*, Conchita *vidina* a Dodo *nula*. Malá Conchita pocházela z Guadalajary v Mexiku a nosila smutek – prý za otce, dozvěděl se Keith.

Prentiss, která čekala, jak to dopadne se závětí její babičky (na cestě po Evropě na tom byly zčásti závislé), měla figuru vysokou a hranatou. Conchita byla postavy lehce zavalité (s ladně klenutým bříškem). A vyškolená ošetřovatelka Dodo byla fantasticky tlustá. Keitha ohromovala velikost Dodiny hlavy, respektive fakt, jak je maličká či jak maličká se jeví. Ta hlava se zdála téměř irelevantní – jako šálek na čaj balancující na špičce ledovce. Všechny návštěvnice nocovaly v patře, v Oonině rozlehlém apartmá.

Ačkoliv nebyl úplně typický dvacátník, tenhle Keith, v jistém ohledu byl typický ažaž: domníval se, že každý utkvívá ve svém bytí s flegmatickou neměnností, tedy každý krom dvacátníků. Přesto i on přiznával, že život těchto tří návštěvnic podléhá dramatu a neustálým změnám. Šlo zde samosebou o záležitost s Conchitinou bolestnou ztrátou. Pak o Prentissino dědictví a výsledek rozličných dlouhotrvajících svárů a napětí mezi ní

a jejími rodiči, houfem strýců a tet, třemi bratry a šesti sestrami. A potom zde existovalo též jisté očekávání stran Dodo, jejíž tloušťka netíhla k rozplizlosti, ale působila vypjatě a našponovaně; její tělo bylo napjaté jak k prasknutí nafouknutý balon. Dočkají se toho, že Dodo během svého pobytu doopravdy pukne? Anebo jen bude čím dál bachratější a červenější v obličeji? Tohle byly otázky velice reálné.

„Jen kdyby vyšlo slunce!" řekla Šehrezáda, když v kuchyni snídali. „Opravdoví tlusťoši totiž zbožňují bazény."

„Fakt?" podivil se Keith. „A proč?"

„Protože v bazénu jsou lehčí o váhu vody, kterou vytlačí."

„No, to je ale spousta vody!" řekla Lily. „Nějak se nedokážu rozhodnout, zda ji chci vidět v plavkách. Jen pomyslete na její nebohá kolena!"

Nastalo ticho věnované soucitným úvahám o Dodiných kolenou. Pak ze sebe Keith těžkopádně vysoukal: „Když na ni koukám, jako bych pochopil, jakou velikost nosí neštěstí."

„Hm. Myslíte, že to dělají žlázy?"

„Jaképak žlázy?" opáčila Lily. „To dělá strava. Viděli jste, jak se včera večer popasovala s tou husou? Dala si dvakrát nášup."

„A Conchita se taky slušně ládovala."

„Což nás ovšem nutí k zamyšlení, ne? Pokud jde o Dodo."

„Samozřejmě. Dodává to tvým vlastním trablům nějaké měřítko," uzavřela Lily.

Na zámku sloužilo služebnictvo; celá skupina sem každodenně docházela z vesnice. Keith dosud v pravidelném styku se sloužícími nikdy nebyl.

Oba jeho biologičtí rodiče pocházeli ze služebné třídy, matka byla pokojská, otec zahradník. Na každý pád Keith sympatizoval s levicí (jeho levičáctví bylo ve srovnání s Nicholasovým velice krotké), pročež si se zámeckými sluhy vybudoval jakýsi vztah, sestávající z pokyvování a úsměvů a překvapivě i z úklon (mírného formálního nachýlení horní části těla) a rovněž z několika italských slov, a to zejména s Madonnou, která mimo jiné

stlala postele, a s Eugeniem, pomocníkem číslo dvě pečujícím o růže a trávníky. Oběma bylo kolem pětadvaceti, a když se spolu občas ocitli nakrátko o samotě, bylo vidět, jak se smějí. A proto začal Keith uvažovat, jestli je nepotkala láska, opatrovnici postelí a opatrovníka květin. Eugenio se nádavkem staral i o terasy a růst ovoce.

Způsob Keithova uvažování byl průhledný. Jenomže dnes už měl načteno dost na to, aby věděl, co je zahořklost lokajstva, bezmocný vztek, který si sloužící hýčkají. A doufal, že tohle nezdědil; logicky usoudil, že zahořklost v životě služebníka krystalizuje později, až když dotyčný zestárne, což se jeho rodičům nepodařilo… Keith byl vychován k přesvědčení, že toto všechno – rozumějte jeho původ – není tak důležité, není *až tak* důležité. A on s tím prozatím souhlasil. Odjakživa mimochodem věděl, že Tina není jeho matka a Karl není jeho otec. Tato informace mu byla ukolébavkou. *Jsi adoptovaný a my tě milujeme,* tiše mu broukala Tina alespoň o rok dřív, než tomu vůbec začal rozumět. Původ není nic tak světaborného. A napadlo ho, že by o tom měl ztratit pár slov s Conchitou. Dřív, než si děvčátko půjde svou cestou, dál na sever.

Conchita měla dva mazlíčky, Patitu (kachnu) a Corderita (jehňátko), a strašně ráda si vybarvovala omalovánky – bylo jí dvanáct, ale pořád ji bavily omalovánky. *K smrti ráda si maluju* (výsl. *malúju*), prohodila, když se oběd chýlil ke konci. *Omluvíte mě* (výsl. *ómlu-bíte*)*? K smrti ráda si maluju.* A s hrstí omalovánek se odebrala do knihovny. Pláže, auta a autobusy, holčičí šatečky a pochopitelně květiny všeho druhu.

×××

Když seděl u kruhového kamenného stolu na nejhořejším stupni východní zahrady, přišla za ním Lily. Už bylo tepleji, ale krajinu stále zalévalo ono žlučovité světlo, příznačné pro nízký tlak, světlo, jež věstí hromy. V sinalém vzduchu se daly rozpoznat tyto vůně: *il gelsomino* (jasmín), *il giacinto* (hyacint), *l'ibisco*

a narcis, narcis… Keith dosud zpracovával, k čemu došlo či nedošlo (ne a ne si vytvořit závěry) při putování přes Passo del Diavolo se Šehrezádou po boku. Nebyl v stavu rozhodnout, co a jak. Koho se mohl zeptat?

„Skáčeš od jednoho k druhému," podotkla Lily.

„Když jedině tak se skrz to dá prokousat. Nemyslím skrz *Toma Jonese*. *Tom Jones* je ohromný. Tom je můj hrdina."

„Jak to myslíš?"

„Je to nalezenec. Zato *Clarissa*, to je hotová noční můra. Nebudeš tomu věřit, Lily," řekl (a mimochodem se rozhodl, že bude víc sprostačit), „ale než ji ten chlap ošuká, trvá mu to dva tisíce stránek."

„Kristova noho!"

„Jo."

„Ale upřímně: zkus se chvíli poslouchat. Když čteš nějaký román, obvykle vykládáš o věcech, jako je například… no, třeba úroveň vnímání. Anebo hloubka morálního řádu. A teď ti jde jen o pich."

„Nejde jen o pich, Lily. Jeden pich na dva tisíce stránek. Takže nejde jenom o píchání."

„Ne, ale ty o ničem jiném nemluvíš."

V této zahradě byste sice hada nenašli, zato much zde bylo požehnaně: ve střední vzdálenosti se nacházela rozmazaná zrnka smrti a o něco výše poletovali ozbrojení přeživší jedinci s plynovou maskou. A hedvábní bílí motýli. A veliké podroušené včely, pulzující prstence, které jako by vyvolávaly vlastní elektrickou rezonanci; když se srazily s něčím pevným – s kmenem stromu, se sousoším, s kořenáčem – otřásly se a odlétly zpět, pozitivní náboj byl odpuzen pozitivním.

Lily řekla: „Dva tisíce stran… Takhle dlouho to asi fakt trvalo. Kdy se to odehrává?"

„Kolem roku 1750. A to ji musel ještě omámit drogami. Hádej, co ta holka udělá potom? Umře hanbou."

„A to má být smutné."

„Vlastně ani ne. Ona umírá a přitom blábolí, jak je šťastná.

Budu se těšit z požehnaných plodů Jeho odpuštění… v příbytku věčném. Bere to strašně doslova, tu svou nebeskou odměnu.“

„Odměnu za to, že se dala zfetovaná obtáhnout.“

„Lily, vždyť to bylo znásilnění! Vlastně je vcelku jasné, že ji ten chlápek od začátku jaksi zvráceně přitahuje. Co se zneuctění týče, všechny to náramně vzrušuje.“ Se zájmem teď na něj hleděla, a tak pokračoval: „V *Tomu Jonesovi* holky vyšukávat smějí – děvečky nebo milostpaní. Nějaká ta dojička. Anebo výstřední hostitelka. Jenomže Clarissa je buržujka, a proto ji musel přefiknout zfetovanou.“

„Protože pak to není její vina.“

„Jasně. A ona může dál tvrdit, že to nechtěla. A vůbec, vydržela odolávat dva tisíce stránek. To máš milion slov, Lily. Vydrželas někdy odolávat po celý milion slov? Když ses chovala jako kluk?“

Lily vzdychla a prohodila: „Šehrezáda mi zrovna vyprávěla, jak je frustrovaná.“

„… Jak frustrovaná?“

„Po sexuální stránce, pochopitelně.“

Zapálil si cigaretu a řekl: „Už ví, že je nádherná?“

„Ano. A ví i o tom, jaký má kozy. Pro případ, že by tě to zajímalo.“

„A co si o nich myslí?“

„Že jsou docela fajn. Teď je má ale dost choulostivé, což ji frustruje tuplem.“

„Soucítím s ní. Zatím. V následující kapitole dorazí Timmy.“

„Snad. Zrovna dostala dopis. Timmy se nedokáže odtrhnout od Jeruzaléma. Je na něj parádně napružená. A vkládá značné naděje do Adriana.“

„Kdo je Adriano?“

Lily odtušila: „Nevyjadřuješ se jasně. Chceš přece říct: Kdo je, kurva, Adriano?“

„Ne, to nechci. Ženeš se po falešné stopě, Lily. Kdo je Adriano?“ Odmlka. „No dobrá, tak kdo je, kurva, Adriano?“

„No vida! Líp to pasuje k tomu tvému zakaboněnému ksich-

tu.“ Lily se krátce a řezavě zasmála. „Adriano je vyhlášený playboy. A hrabě. Hrabětem se vlastně jednoho dne stane.“

„Hrabětem je v Itálii kdekdo.“

„Kdekdo v Itálii je chudý hrabě. Adriano je boháč. On i jeho táta mají každý svůj vlastní zámek.“

„To je vážně terno! Došlo mi to až včera: kam se tady v Itálii podíváš, tam je nějaký ten zámek. Co míle, to zámek. Můžou se aspoň chlubit… ehm… můžou se chlubit aspoň tím, že mají v rodě nějaké loupeživé barony?“

„Ani ne,“ řekla Lily, která zrovna četla *Stručné dějny Itálie*. „Věčně vzdorovali náporu barbarů. Nevzdali to.“ Metodicky založená Lily nahlédla do svých poznámek. „Hunové, Frankové, Vandalové, Vizigóti a Gótové. Pak Keithové. Ti byli nejhorší.“

„To byli. A kdy se s Adrianem seznámíme?“

„Jo, tohle Šehrezáda potřebuje – člověka svého stavu. A co Ďáblův průsmyk?“ otázala se Lily. „Uchvátil tě?“

Na zadním sedadle fiatu zaujímal místo mezi Prentiss a Šehrezádou, zatímco Lily se vezla v kabrioletu (apartním červeném sedanu se sklápěcí střechou) ve společnosti Oony a Conchity. Prentiss se na zadním sedadle ani nepohnula, kdežto Šehrezáda se na Keithe při každé zatáčce doprava kácela a bezmocně padala. Hustě pršelo a v Ďáblově průsmyku nemohli dělat nic jiného než tím deštěm plout a upřeně do něj zírat. Keith se však v každém případě věnoval výbuchu smyslových vjemů: byl jako ti mladí muži z Montale, každou žlázou a hormonem se připodobňoval nějakému Jocopovi, Giovannimu, Giuseppovi. Jeho paže a stehno se tiskly k její paži a stehnu. Její zlaté aromatické vlasy se mu vždy na okamžik svezly na hruď a spočinuly tam. Bylo snad tohle normální? Znamenalo to něco? *Poslechněte, Prentiss,* řekl by nejradši, *jste tu přece taky. Oč tady jde? Sledujte nás chvíli. Šehrezáda pořád…*

„Bylo to tam fajn,“ odpověděl. „Děsivé místo samá zákruta.“

„Hm… Děsivé… To si piš! S Dodo vklíněnou do předního sedadla určitě.“

„A furt na hraně propasti – pěkně děkuju!“

„Propána, tys ale musel být vyplašený!“

V autě si Keith říkal, že Šehrezáda prostě podřimuje. A těsně předtím, než se vydali na zpáteční cestu, na pár minut doopravdy ztratila vědomí a hlava jí důvěřivě spočinula na jeho rameni. Pak sebou škubla, zakašlala a skrze řasy k němu se svým nečitelným, velkorysým úsměvem vzhlédla… A začalo to nanovo: paže na paži, stehno na stehno. *Co si o tom myslíš, Lily? Kdybys ji tak viděla posledně v koupelně! Zase to zvrtala s tou zástrčkou, Lily, a stála tam jen v džínsech a podprsence. Nesnaží se mi třeba něco naznačit?* Anebo u ní navyklý způsob myšlení ještě nesrovnal krok s její transformací. Ve velkém zrcadle Šehrezáda pořád ještě vidí tuctovou filantropku v praktických střevících a s brýlemi na nose. Namísto okříděného oře v modrých džínsech a bílé podprsence s uzoulinkým modrým lemem!

Keith řekl: „Pořád se mi zdálo, že Whittaker švenkuje volantem moc doleva.“

„Proto jsem taky jela s Oonou. Měla jsem dojem, že máte přední pneumatiku úplně prázdnou.“

„Pořád mi táhlo hlavou, že to náš auťák užuž vzdá a překlopí se dolů. Jak sis Ďáblův průsmyk užila ty?“

„V pohodě. Conchita si schrupla. A střechou zatékalo.“

Zavřel oči. Včely-bojovnice se zachvěly a rozbzučely. Posadil se zpříma. Z kamenné desky stolu na něj civěla přikrčená moucha. Mávnutím ji zahnal, ale vrátila se, krčila se tam a civěla. Maličká lebka se zkříženými hnáty… Pokud jde o motýly, Keith měl za to, že v téhle záležitosti se Šehrezádou jsou na jeho straně. Motýli: ozdoby všech večírků, kapesníčky a vějíře v panenkovské velikosti – beznadějní optimisté, chichotající se snílci.

Třebaže to na dvacetiletého byla úvaha poměrně nezvyklá (privilegium vyplývající z mimořádné situace), Keith si byl vědom, že zemře. Ba co víc: věděl, že až ten proces začne, bude záležet jen na jediné věci – totiž na tom, jak se mu dařilo se ženami. Až bude ležet na smrtelné posteli, lidé budou v jeho minulosti pátrat po lásce a životě. A tohle je pravda, řekl bych. Na širší perspektivu byl Keith přeborník. Avšak co

se týče okamžité situace, okamžitého postupu, často je viděl nespolehlivýma očima.

×××

„Bože můj, oni tady mají snad všecko!“ prohlásil. Mínil tím knihovnu, z jejíchž regálů vytáhl výtisk *Pamely* (s podtitulem *Odměněná ctnost*) od autora *Clarissy* a výtisk díla s názvem *Shamela*, které sepsal autor *Toma Jonese*. *Shamela* představovala parodický útok na *Pamelu* a odhalovala její falešnou zbožnost, malichernou vulgaritu a nevalně vytříbenou chlípnost (neboli lascivnost, odvoz. z lat. *lascivia*, f., „svévole, prostopášnost“).

„Takže Prentiss je teď bohatá,“ řekl. „Anebo aspoň bohatší.“

„Bohatší, myslím,“ odvětila Conchita.

Zvedla se od stolu, popošla k oknu a zastavila u něj. Pěkná křivka jejího břicha v beztvaré černé haleně. Svým nezvykle hlubokým hlasem Conchita pronesla: „Chci namalovat růže přesně téhle barvy.“

Vatrů žepřes nětéhle… Řekl: „Jak jste se sem z Ameriky dostaly, Conchito? Myslím, jestli lodí nebo letadlem. Letadlem? Jakou třídou?“

„Prentiss seděla vepředu. My vzadu.“

„Jak to Dodo zvládala? Myslím s jídlem. S tím podnosem.“

Dvanáctiletá se vrátila ke stolku, a zatímco sáhla po tmavočervené a lila pastelce, řekla: „Dodo si ho přitáhla k břichu, kam až do šlo, a pod něj…,“ napřímenou paží naznačila tvar širokého V, „… pod něj nacpala časopisy. A tác položila na ně.“

Časo-písy… Keith se sice těšil, jak tuto informaci předá Lily (návod pro tlouštíky v letadle), ale tak dychtivý – jako předtím – už nebyl. Pořád měl vůči Lily veliký dluh odměřovaný vděčností. Na vděčnost byl přeborník. Věřil, že tohle je jediný emocionální talent, jímž disponuje. Když právě seděl, byl vděčný, že má pod zadkem židli a před sebou knihu. Byl vděčný a příjemně překvapený. Byl vděčný za to, že má v ruce propisku, příjemně překvapený, že ta propiska má kryt.

Conchita pronesla: „Pak všecko zhltla. Dokonce i máslo."

A jak si předtím umínil, řekl jí: „Zítra se asi už neuvidíme. Před vaším odjezdem. Vědělas, že jsem adoptovaný? Být adoptovaný, to je normální."

Její hlava se ani nehnula, avšak oční duhovky se na chvíli odlepily od stránky a Keith se ihned zastyděl, poněvadž si uvědomil, že adopce (coby menší existenční břemeno) nestojí na seznamu Conchitiných starostí příliš vysoko.

Odpověděla: „To je v pohodě."

„Já myslel později." Chvilku o ní přemítal, o měsíční čistotě jejího čela, o horečnaté, soumračně růžové barvě jejích líček. „Já myslel později. To s tvými rodiči mě mrzí. Tak sbohem."

„Adios. Hasta luego. Myslím, že se vrátíme."

×××

Máma z domu, táta z domu, pojďme trochu sprosťačit! Načuráme do šuplíků... Tohle prý si jeho matka se sestrami prozpěvovaly (podle toho, co říkala) v roce 1935...

„Můžu tě ujistit, že mi holky islámského vyznání nejsou cizí," pravil Keith. „Patří k nejhezčím lidem na zemi, nemyslíš?"

„Jo, myslím. Celej Orient."

Na *slunečné terase*, obrácené směrem na západ, hráli s Whittakerem šachy. Whittaker mu líčil, co se smí a nesmí, je-li člověk zamilován do Amena. Zatím převažovalo to, co se nesmí.

Keith řekl: „Jednou jsem si vyšel se dvěmi muslimskými koťaty. S Ašraf. A pak s malou Dilkáš."

„Jaké byly národnosti? Tedy pokud to rozlišuješ."

„Ašraf byla z Íránu, Dilkáš z Pákistánu. Ašraf byla skvělá. Ráda si přihnula a na návnadu zabrala hned první večer. Dilkáš byla jiná."

„Takže Ašraf ano. A Dilkáš ne."

„Jo. S Dilkáš mi to nevyšlo." Keith se na židli ošil. Po pravdě řečeno, kvůli Dilkáš ho hryzalo svědomí. „Nicholase jsem se nikdy neptal a sám tomu na kloub přijít neumím. A tak se ptám tebe."

Ve skutečnosti měl Whittaker s Nicholasem hodně společného. Oba mluvili ve stylisticky vybroušených větách, ba dokonce ve stylisticky vybroušených odstavcích. Oba věděli všechno. A zpočátku vám připadali podobní i na pohled. Nicholas, který strávil mnoho let v britské internátní škole, si přirozeně odbyl své homosexuální období. Jenomže nyní se v Nicholasovi tajila politická vůle – to, co alespoň politikové nazývají *ocelí*. Kdežto pro Whittakera, chlapíka se záplatami na loktech a v brýlích se skly jako dna od flašek, tohle neplatilo.

Keith pokračoval: „Ašraf, Dilkáš. Írán, Pákistán – v čem je rozdíl? Vždyť jsou obě Arabky. Anebo ne? Kdepak, moment: Ašraf je Arabka."

„Ne, Arabka není ani Ašraf. Ašraf je Peršanka. A ten rozdíl, Keithe," pravil Whittaker, „spočívá v tom, že Írán je dekadentní monarchie, zatímco Pákistán islámská republika. Přinejmenším podle názvu. Trochu víc vína. Ach, promiň, ty o tom asi nic nevíš, co?"

„Trochu jo… U Dilkáš doma se po večerech popíjí šampus. No věřil bys tomu? Její rodiče, dospělý muž a žena, po večerech ucucávají šampus. Pije Amen?"

„Alkohol? Pro něj je alkohol cosi… ach, nevýslovně hrubého. Ale na druhou stranu kouří hašiš."

„Ašraf byla senza, ale s Dilkáš jsem nikdy…" Keith se odmlčel. „Hele, takže oč se jedná v tom dramatu," prohodil a zapálil si cigaretu, „co se rozvíjí kolem Amena a Šehrezádina poprsí?"

„Amen," pronesl Whittaker s obličejem skloněným nad šachovnicí, „je daleko teplejší než já. Mnohem teplejší."

„Aha, existují tedy stupně. Jo, to by dávalo smysl. Samosebou!"

„Samosebou že existují stupně. A Amen je teplej jako kamínka. Čímž má vážnou svízel se Šehrezádinými ňadry."

„Už jsem ho dlouho neviděl.."

„Ani já. Je to horší než dřív."

„Cvičení?"

„Cvičení."

„Je moc hubený."

„Ne, moc tlustý. Moc hubený byl do pondělního odpoledne. Teď je moc tlustý."

Whittaker s nimi víceméně pravidelně stoloval, ale na zámku nebydlel. S Amenem měli pronajatý moderní ateliér kousek pod kopcem. Keithovi se vybavil osmnáctiletý Amen, jemuž chybějící horní řezák dodával pirátský šmrnc, a jeho předlouhé řasy, které se stáčely do obloučku jako špička harémových pantoflí. Keith by to sice nerad říkal nahlas, Amen ho však dost přitahoval. Pokaždé, když ho spatřil, ucítil prchavé svírání na hrudi. Nešlo o žádnou vysokohorskou zátěž, jakou na něj soustavně kladla Šehrezádina přítomnost, ale stejně to tam bylo.

Keith řekl: „Amen má tak krásnou pleť! A s těmi svaly vypadá, jako by nosil brnění. Zlaté brnění. To Lily si myslí, že není dost hubená. Že je baculatá jako štěně. Před šesti měsíci byla vystavena útoku štěněčí baculatosti, jak sama tvrdí."

„Měla by změnit názor. Amen udělal z celého horního patra domu ortopedické oddělení. Všude visí na špagátech závaží. Některé partie vlastního těla se mu nelíbí. Na některé má hroznou zlost."

„Na které?"

„Na svoje zatracená předloktí, na svoje zatracená lýtka. Jde o proporce. Amen je kumštýř a jde mu o proporce. O vzájemné poměry."

„V tomhle je tedy jádro jeho sváru se Šehrezádinými ňadry? V těch vzájemných poměrech?"

„Ne. Tohle je zásadnější."

Seděli ve stínu sesterské hory. Oblaka nad ní a za ní se v rámci příprav na bouři (netrpělivě očekávanou) snaživě pídila po potřebných gotických barvách a šaškovských tvarech.

Whittaker pronesl: „Jako když na děvčata v baru v Montale onehdy čuměla s otevřenou hubou banda venkovských paznehtů. Nic než další extrém. Amen vyrostl na saharské poušti, Keithe. Všechny ženské, na které je zvyklý, vypadají jako bowlingové koule. A jednou odpoledne si milý Amen vyrazí

k bazénu, aby přišel na vzduch, a najednou zmerčí málem dvoumetrovou blondýnu. Nahoře bez. A tu je máme – shlížejí na něj z výšky. Šehrezádina ňadra."

Tak ona je to pravda! napadlo Keitha. „Nahoře bez," pravil znechuceně. „Nekecáš? Já myslel, že mě Lily jen tak škádlí."

„Ba ne. Šehrezáda dole u bazénu, hezky nahoře bez, jak měla v plánu příroda. A u Amena se z toho vyvinula negativní posedlost."

„Hm. Snažím se na ně koukat z jeho hlediska."

„Složitá věc! Amen je kumštýř, a tak je to složité. Někdy říká, že se její přednosti podobají děsivé skulptuře s názvem Žena. A ta socha není z kamene, ale z kovu. A ještě něco: občas se Amen nechá slyšet, že tohle patří do nádoby z tlustého skla. Na polici v zadním traktu laboratoře. Spolu s ostatními zrůdnostmi."

„No, tenhle názor je, namouduši… teploušský přímo impozantně! Co mne se týče, já se s jejím poprsím vypořádám bez obtíží. Ohledně ňader mám v hlavě dost jasno. Víš, mě odchovali na lahvičce. Žádné epizody s obnaženou hrudí, které by poznamenaly moje útlé dětství, se nekonaly."

Tu a tam začaly padat vypasené dešťové krůpěje.

„Asi by to bylo snazší," uvažoval nahlas Whittaker, „kdybychom jako bowlingové koule vypadali my všichni. Amenova sestra Ruáa tlustá není, to nemůžu říct, zato je… Vyhlíží jako… Jak se jmenuje ten horor se Stevem McQueenem? Jo, už vím: *Blob*."

Dvaatřicet figurek na čtyřiašedesáti políčkách se zatím zredukovalo na pouhých sedm na každé straně.

„Remíza?" navrhl Keith. „Pro Amena bych měl radu. Až příště uvidí Šehrezádina prsa, nemohl by předstírat, že je to prdel? A vůbec, jaké části *tvého* těla se Amenovi nelíbí?"

„Nelíbí se mu žádné. Mně je jedenatřicet. Vy kluci jste fakt jako malí: moc veliké, moc malé, moc tohleto, moc támhleto. Kdy se už konečně budete ve vlastním těle cítit dobře?"

×××

V odlehlé komnatě (v *kuřáckém* či *loveckém salonku* neboli v místnosti s nezbytnou losí hlavou, se zkříženými šavlemi a miniaturními kanony po obou stranách krbové mřížky) pak po večeři hráli na tlustém koberci se Šehrezádou karty. Valnou část večera Keith věnoval konverzaci s její matkou, takže byl teď celkem solidně zpraven o tom, co obnáší mládí (Šehrezáda držela vějíř karet patnáct čísel od jeho brady). Obličej měla užší než Oona, ale samy tváře byly plné a baculaté. A jejich maso se chválilo samo – buclatá slupka mládí… Neobešlo se to bez spousty smíchu a z její strany bez nějakých těch zářivých úsměvů, jimiž ho čas od času počastovala. Těsně před půlnocí šplhali za svitu lucerny do věže.

„Jsem Šehrezáda," řekla Lily ve tmě. „Tady leží Šehrezáda. Ale je zfetovaná. Je ti úplně vydaná napospas. Je bezmocná a nadrogovaná."

„Jakými drogami?"

„Nemůže mluvit. Je bezmocná. Chovej se jako zvíře!"

Později Lily pronesla: „Ne, zůstaň tady. U okna můžeš. Vykloň se ven."

Vyklonil se a kouřil. Noc byla bez hvězd, cikády mlčely… Přesně před sedmnácti lety, 15. července 1953, mu v tuto hodinu dovolili sejít dolů, do ložnice rodičů, podívat se na tu cizinku. Už tam byl i Karl a porodní bába, která si balila svoje sakypaky, a tvář jeho matky na polštáři byla zarudlá a vlhká a moudrá. Keithovi nebyly ani čtyři roky. Když přistoupil ke kolébce, srdce se mu náhle zatetelilo v hrudi – ale ne, kdepak, v jeho mysli se nezobrazovala žádná postýlka ani košík, šlo o normální postel a na ní leželo stvoření o rozměrech regulérního novorozeněte, s hustými mokrými blond vlásky splývajícími až na hruď, s teplými tvářemi a vědoucím úsměvem ve spánku. Tato vzpomínka byla falešná (alespoň si to vždycky myslel), zkreslená fazetami a světelnými lomy jeho budoucích očekávání, poněvadž mezitím už pár nemluvňat viděl a o jejich vzhledu si

nedělal iluze. Kdežto dnes (zatímco se vykláněl z okna, kouřil, hloubal) dospěl k závěru, že tenkrát v onom halucinatorním stavu, zasažen láskou a ochranitelstvím, tuto absurdní vidinu, svou čerstvě stvořenou sestru, doopravdy viděl.

Žádné hvězdy a žádné cikády. Jen měsíc v první čtvrti, spočívající na zádech ve vyčkávavém úhlu jako dítě, které se sápe po lahvičce nebo po prsu.

„Kde ta bouřka vázne?“ zeptala se Lily, když k ní zase ulehl.

Keith ucukl. I Lily pro něj byla jako nevlastní sestra… Tady se všechno rozhodne, napadlo ho. Všechno se rozhodne na tomhle zámku v Itálii. Od samého začátku, už když se svými zavazadly ztékal věž, tři stupně pod Šehrezádou (proužek běloby uprostřed všeho toho rozvichřeného bronzu), intuitivně chápal, že jeho sexuální přirozenost je pořád náchylná ke změně. Chvilička ho to znepokojovalo: třeba zteplá a vzápětí mu zamotá hlavu Amen; třeba se zamiluje do jedné z hezčích oveček na poli za výběhem u hřebčince, anebo si přinejmenším vypěstuje chorobnou náklonnost řekněme k… Ooně nebo Conchitě – či snad dokonce k Dodo! … Nastává vyvrcholení mého mládí, pomyslel si. Tady se všechno rozhodne.

Pak to přišlo, za hodinu, za dvě, za tři hodiny. Amatérské, plechové, jako když v pantomimě vystřelí z brokovnice. Málem jste viděli vousatého darebáka v redingotu, od jehož muškety se doširoka rozplývá nanicovatý prstýnek dýmu. Amatéřina, a navíc neoliticky hlučná.

„To jsi ty?“ řekla zničehonic Lily.

„Ano,“ odvětil. „Já.“

„Hm… Zítra se ti splní všechny sny.“

„Jak to?“

„Po bouři. Předvedeme se. Ona. Dole u bazénu.“

Mezidobí první

Dekáda ve znamení *já* obdržela tento název až v roce 1976. V létě 1970 trvala pouhých pouhých šest měsíců, ale všichni si mohli být celkem jisti, že sedmdesátá léta dekádou ve znamení *já* skutečně budou. Už proto, že ve znamení *já* probíhaly teď všechny dekády. Nic, co by se dalo nazvat dekádou ve znamení *vy*, nikdy neexistovalo: po formální stránce nutno dodat, že dekády ve znamení *vy* by dříve (v dobách feudálního tmářství) byly známy jakožto dekády ve znamení *wy*. Čtyřicátá léta dvacátého století byla patrně poslední dekádou ve znamení *my*. A veškeré dekády až do roku 1970 se nepopiratelně staly dekádami ve znamení *on*. Takže dekáda ve znamení *já* byla tím, čím byla, docela po právu – přinesla nový a vášnivý zájem o vlastní já. Avšak kromě toho byla bezesporu i dekádou ve znamení *ona*.

Všechno už se chystalo, chystala to historie – výhradně pro Keitha. Takový měl alespoň chvílemi pocit. Všechno se to dělo s ohledem na Keitha.

Ženy z chudiny (podle jistého proslulého marxistického historika) nastoupily do práce po roce 1945 proto, že – řečeno bez obalu – děti už pracovat nechodily. Potom vstoupilo do hry vyšší vzdělání a počet žen na univerzitách se zdvojnásobil, stoupl ze čtvrtiny na polovinu. A dále, stále se zřetelem na Keithovy potřeby: antibiotika (1955), pilulka čili antikoncepce (1960), zákon o stejných mzdách (1963), zákon o občanských právech (1964), Národní organizace pro ženy (1966), *Mýtus o vaginálním orgasmu* (1968), Národní akční liga pro právo na potrat (1969). *Eunuška* (láska a romatika jsou iluze), *Ženský stav* (kmenová rodina je nejapný výmysl zastánců zájmů spotřebitelů), *Sexuální politika* (touha mužů po nadvládě vychází z jejich

nezměrné nejistoty) a *Naše těla, my samy* (kterak se emancipovat v ložnici), všechna tato díla se objevují v roce 1970, postupně a s dokonalým načasováním. Bylo to úředně potvrzeno. Bylo to tady – výhradně pro Keitha.

×××

Rok 1970 ho dohonil až v roce 2003.

Psal se první duben, apríl, všech bláznů svátek, a Keith právě absolvoval nanejvýš pozoruhodné setkání se svou první manželkou. Jakmile toto setkání skončilo, bezprostředně zareagoval tím, že zavolal své druhé manželce a svěřil se jí (druhá manželka si pomyslela, že tohle už překračuje všechny meze). Když pak přišel domů, s podrobnější verzí obeznámil svou třetí manželku a jeho třetí manželka, která věčně překypovala veselím až bláznivým, si pomyslela, že je to ohromná švanda.

„Jak se můžeš smát? Tohle přece znamená, že můj život byl k ničemu."

„Ne, to ne. Znamená to jen, že k ničemu bylo tvoje první manželství."

Keith pohlédl na hřbety svých rukou. „Dvakrát chytře se mi nejeví ani moje druhé manželství. Najednou. Když už je řeč o zklamání."

„Hm. Ale takhle to přece nemůžeš brát. Jen si vzpomeň na kluky! Vzpomeň si na Nata s Gusem."

„To je pravda."

„A co tvoje třetí manželství?"

„To vypadá dobře. Díky tobě, miláčku. Ale všechen ten čas, co jsem jen… A teď se cítím ještě hůř. V hlavě."

Zabzučel domovní zvonek. „To bude Silvia," řekla (čímž mínila svou dospělou dceru). „Ber to pozitivně. Měl bys děkovat Bohu, že jsi s tou starou mrchou žádné děti neměl."

× × ×

Žila kdysi líbezná dívka jménem Échó, která se zamilovala do půvabného jinocha. Jednoho dne se tento jinoch vydal na lov a tam se ztratil svým společníkům. Volal na ně: Kde jste? Já jsem tady! *A Échó, jež ho zpovzdálí sledovala, odpovídala:* Jsem tady. Jsem tady. Jsem tady. Jsem tady.

Zůstanu, kde jsem, *řekl.* Přijď za mnou!

Přijď za mnou. Za mnou. Za mnou. Za mnou.

Zůstaň tam!

Zůstaň tam, *pronesla v slzách.* Zůstaň tam. Zůstaň tam. Zůstaň tam.

Zastavil se a naslouchal. Sejdeme se v půli cesty. Pojď!

Pojď, *řekla*. Pojď. Pojď. Pojď.

× × ×

Náš marxistický historik píše:

> Jednou z největších a pro historika kultury zároveň nejzásadnějších záhad historie je otázka, proč vynikající módní návrháři, plemeno proslulé tím, že postrádá analytické schopnosti, někdy úspěšně předpoví tvar věcí natolik přesně, že předčí i profesionální prognostiky.

Jak by se tedy dalo z hlediska módní tvorby okomentovat období, jež zrovna posuzujeme? Při přípravě na výlet do Itálie Keith dbal o to, aby svou nepříliš rozsáhlou garderobu řádně znormalizoval: džínsy, trička a jediný oblek, který vlastnil. Zato jste ho měli vidět zjara, když se promenoval sem tam po King's Road spolu s Kenrikem, nastrojení jako dvojčata: boty z hadí kůže, na vysokém podpatku, kalhoty šité do zvonu tak širokého, že připomínal sloní nohu, opasek masivní jako námořnický hák, košile s kašmírovým vzorem, vojenský plášť se zlatými epoletami a kolem krku zauzlovaný umolousaný šátek z hedvábí.

Co se děvčat týče, vezměme si například třeba takovou Šehrezádu: jednoduché sandály à la Kleopatra (s nízkými podpatky zvanými kačenky), nad nimiž se prostírá nedohledná plocha holého hnědého lýtka a stehna, a ty dva pevné kmeny se vypínají výš a výš a dál a dál a ještě výš a ještě dál, dokud na nich úplně na poslední chvíli (to napětí člověka div neskolí) nevypučí korunka květu ve formě lehoučké letní sukýnky, sotva širší než řemínek od hodinek; načež následuje další volný prostor (vlhká prohlubeň pupíku), jenž se rozpíná od místa vemlouvavě nízko na bocích až po uzel na cípech průhledné blůzy, završené hlubokou roklinou mezi ničím nepodpíranými ňadry.

Inu, abychom to shrnuli a zhodnotili: když mládenci dychtivě a bezpodmínečně (a vcelku po právu) upisovali třetinu svých pozemských statků své lepší poloviče, byli vystrojení jako komedianti. A děvčata? Nemělo jim tohle, rozumějte celá tahle okázalá přehlídka, osladit tu slavnou pilulku signalizující přesun moci? Ne, protože děvčata se k moci beztak dostanou. Neměl to tedy být jakýsi způsob díkůvzdání? Snad, leč děvčata se k moci beztak dostanou. Takže se Keith nyní domnívá, že tato přehlídka nebyla ani tak přehlídkou ženské moci, ale ženského majestátu.

×××

Keith stojí nad umyvadlem v pracovně či v ateliéru na protějším konci zahrady a ošetřuje si ránu na hřbetě ruky. Toto zranění utržil počátkem března, když se jeho klouby nepříliš prudce střetly s cihlovou zdí. Už se tam udělal třetí strup, ale u Keitha se stále projevuje tendence chudinku ruku ošetřovat, oždibovat, foukat na ni a všelijak ji hýčkat. Taková bebínka bývají jako domácí mazlíčci nebo kytky v květináči, které člověk náhle dostal na starosti, je třeba je nakrmit, vyvenčit anebo zalít.

Sotva máte odžito půlstoletí, začne se vám maso, tedy ochranný obal člověka, jaksi tenčit. A svět se jenjen hemží čepelemi a bodci. Rok či dva máte ruce poškrábané a odřené jako školák kolena. Pak se naučíte sami sebe chránit. A budete to už dělat

pořád, až těsně před koncem neděláte nic jiného, než že se chráníte. A zatímco si tuto dovednost osvojujete, klíč od domu se mění v hřebík a chlopeň poštovní schránky v mlejnek na maso a čepelemi a bodci se hemží už samotný vzduch.

×××

Bylo desátého dubna 2003 a Keith si v kavárně četl noviny. Bagdád padl. Co se týče nového střetu mezi islámem a křesťanstvím, Keithovi strašila v hlavě sice infantilní, avšak neodbytná myšlenka (kterou zplodil potlačený básník v jeho nitru), odvíjející se asi v tomto duchu: Ale vždyť už jsme si začínali tak hezky rozumět, my věřící a ti pohani… Ve skutečnosti nešlo o svár rozdílných náboženství ani rozdílných zemí. Byl to boj mezi různými stoletími. Jaký název mu asi přiřknou budoucí dějepisci? Snad válka času anebo válka hodin.

Tajná policie režimu, jenž byl právě sesazen, funguje dál pod názvem Džiház al-hanín. Její součást tvoří mučicí oddíly, jejichž pracovníky lze považovat za vědce v oboru bolesti. A přece se výraz Džiház al-Hanín překládá jako *nástroj toužení*. Toto slovní spojení Keithovi dávalo jakžtakž význam v souvislosti s popisem lidského těla.

×××

Ke svému zranění – ke zranění jiného druhu – přišel na tom zámku v Itálii. Šlo o počitek, jenž představoval pravý opak mučení: štípala ho klíšťkami blaha, rty, konečky prstů. A co zůstalo jako následek? Její okovy, její cejchovací železa.

Bylo to tady, všude kolem něj. Co měli ti mladí dělat? Následovala odezva na mořskou změnu, vzniklo nové mocenské uskupení: díky tomu počínali spolu se stamiliony ostatních prociťovat svou cestu životem. Byla to revoluce. A my všichni víme, co se během revoluce děje.

Uvidíte, co pominulo, uvidíte, co zůstává, uvidíte, co přichází.

Kniha druhá
Mocipán

1: Kde je policie?

Pod žhnoucí osou naší rodičovské hvězdy seděl u bazénu, do půl těla svlečený, tvář skloněnou nad stránky *Peregrina Picklea*. Peregrin se právě (bez úspěchu) pokusil nadopovat (a zprznit) svou zazobanou snoubenku Emily Gauntletovou… Keith věčně koukal na hodinky.

„Věčně koukáš na hodinky," řekla Lily.

„Ne, nekoukám."

„Ano, koukáš. A trčíš tady dole od sedmi."

„Od půl deváté, Lily. Ráno jako malované! A já se chtěl rozloučit s Conchitou. Víš, s Conchitou mě spojuje určité pouto. Něco víc než jen to, že jsme oba adoptovaní… A vůbec, o čase nehloubám. Uvažuju o tom dopování holek. Jedou v tom všichni."

Lily řekla: „Jak souvisí čas s dopováním holek? Hádám, že nacpat do holky prášky bývala tvoje jediná naděje – tenkrát. Takhle jsi to dělal."

„Jo." Vzpomněl si na svou další bývalou přítelkyni, na Doris. „Jo. Místo abych na ně vyrukoval se sexuální revolucí. Hučel do nich o sexuální revoluci… Už ses rozhodla? Nechceš mít horní část těla hnědou?"

„Ano, rozhodla. A odpověď zní ne. Představ si sám sebe v mé situaci: jak by se ti líbilo, kdybys tu měl posedávat nahej vedle Tarzana?"

Zvedl se a došel k okraji vody. Nezávisle na sobě přišli a zas odešli Oona i Amen – odplavali si svou ranní štreku – a Keith hloubal o nespolehlivých optických podmínkách bazénu. Jeho stěny a dno byly kovově šedé. Když se voda zklidnila, hladina se pevně a neproniknutelně leskla, úplně jako zrcadlo, zato když se po vodě rozběhly vlny anebo se změnilo světlo (ze stí-

nu k oslnivé záři, ale i obráceně, tedy z oslnivé záře ke stínu), zprůhledněla a člověk uviděl v hloubce na dně baňatou zátku, ba i zatoulanou minci či sponku. Přemítal o tom, o šedivém novém světě skla a neprůzračnosti, a nikoli o vratké, kluzké modři v odstínu fáborků, o bazénech z dob dětství.

„Už se nese."

Šehrezáda se přelévala dolů mezi třemi řadami stromů vroubícími terasovitý svah, a než se přiblížila k vodě, bosky, ale v tenisovém úboru (prošívaná světle zelená sukně a žlutá polokošile značky Fred Perry), mihla se krajinou s altánem a bazénem. Spodní půlku oděvu ze sebe setřásla (v mysli mu vytanulo loupané jablko), kdežto z horní se krouživě vyvlékla a pak si z dlouhých paží udělala křídla a rozepnula horní díl bikin (a byl pryč – stačilo pokrčit ramínky a plavky byly tytam), načež řekla: „A tohleto mě taky otravuje."

Nic otravného na tom pochopitelně nebylo. Na druhou stranu, kdyby dal Keith sebeméně najevo, že si všímá toho, co vidí, bylo by to ostudně holobrádkovské a buržoazní (a trapné), a tak měl před sebou náročný úkol hledět na Lily (v domácích šatech a žabkách a pořád ve stínu), zatímco současně udržoval kontakt s obrazem, jemuž bylo osudem předurčeno, aby v této chvíli setrvával v nejosamělejší divočině jeho periferního vidění. Zhruba po třiceti vteřinách Keith ve snaze uvolnit si sevřené nervy na sevřeném krku upřel zrak nahoru a do dáli, na zlatavá úbočí horského masivu, odrážející se ve světlé modři.

Lily zívla a řekla: „A ta druhá otravná záležitost?"

„Víš, zrovna jsem se dozvěděla, že…"

„Ne. Co byla ta *druhá* otravná záležitost?"

Lily se dívala na Šehrezádu. A Keith tedy také… A tohle byla ta myšlenka, tohle byla otázka, kterou v něm vyvolala Šehrezádina prsa (ty zdvojené polokoule, vzájemně si blízké, vzájemně zaměnitelné): *Kde je policie?* Kde se, pro všechno na světě, ta policie fláká? Tu otázku si v těchto nejistých dobách kladl často. Kde je policie?

Šehrezáda řekla: „Promiň, nějak jsem to nepobrala."

„Myslím tím, co byla ta první otravná záležitost?"

„Koupelna," řekl Keith. „Však víš. Že se o ni dělíme. Zvonek."

„Aha. Takže co byla ta druhá otravná záležitost?"

„Počkej, nejdřív se smočím."

Šehrezáda vykročila a šla dál a dál a skočila... Ach ano, ta nevyjádřitelná suchopárná nuda společné koupelny, kde se Šehrezáda včera odpoledne zjevila v podřepu, kolena těsně u sebe, a když pak drobnými šouravými krůčky rozesmátě couvala pryč, přepevně svírala v pěstích lem růžového trička... Teď se vynořila nad hladinu a se šlachami ladně napjatými, pokrytá zářivými krůpějemi vody, lezla z bazénu. Měls to před sebou jako na talíři. Nahoře bez, jak příroda velí. A přece se ta podívaná Keithovi zdála proti přírodě – připadala mu nezdravá, odchylka od žánru. Cikády zapnuly zvuk naplno a slunce se rozzářilo.

Řekla: „Voda je studená akorát. Nesnáším, když je jako kafe. Však víte: teplota krve."

Lily pronesla: „Je ta druhá záležitost ještě otravnější než ta první?"

„Zhruba nastejno. Ba ne, je otravnější. Budeme mít společnost. Co naděláš. Takhle nás pámbu zkouší. Gloria!" řekla Šehrezáda a položila se naznak s rukama za hlavou. „Gloria, vtělení Jorquilovy touhy. Upadla v nemilost, a tak ji vypakovali sem – jako do *pardy*. Mezi nás. Gloria Beautymanová. Beautyman... Píše se to normálně jako *beauty*, ‚krása', a *man*, ‚člověk'. Je starší než my. Dvaadvacet. Anebo třiadvacet. Co naděláme? Tohle je koneckonců Jorqův zámek."

S Jorquilem se Keith už setkal, či spíše pobyl v jeho přítomnosti asi dvě minuty – Jorquil byl Šehrezádin třicetiletý strýc (byla to už taková rodina). Teď Keith řekl: „Prima jméno, Gloria Beautymanová."

„Ano, to rozhodně," poznamenala Lily opatrně. „Ale žije s tím jménem v souladu? Umí si s ním poradit?"

„Svým způsobem ano. Sama nevím. Myslím, že si osvojila

určitý vkus. Dost zvláštní osoba! Jorqovi úplně popletla hlavu. Podle něj se Glorii žádná nevyrovná. Říká jí Miss Universe. Proč pochází Miss Universe vždycky ze Země? Chce se s ní oženit. Moc to nechápu. Všechny Jorqovy holky obvykle vyhlížejí jako filmové hvězdy."

„Nepovídej!"

„Já vím. Jorq není žádný krasavec, ale zato je hodně bohatý. A hodně čiperný. A Gloria… Určitě v sobě skrývá nečekané hlubiny. Tedy zatím. Chudinka Gloria! Po čtrnácti dnech, kdy se po jediné skleničce šampaňského ocitla na prahu smrti, se už skoro dokáže posadit na posteli."

„Kvůli čemu je v nemilosti? V jaké nemilosti? Dozvíme se to?

„V sexuální nemilosti," pronesla Šehrezáda. Když se jí od zubů odrazilo světlo, vyhlížela jaksi hladově. „A já byla u toho."

„Jú, vypravuj!"

„Když já jsem slíbila, že budu mlčet. Vážně bych neměla. Kdepak, to nejde."

„Šehrezádo!" řekla Lily.

„Ne, opravdu nemůžu."

„Šehrezádo!"

„No tak dobře. Ale nesmíme… Proboha, nic takového jsem ještě nezažila. Vůbec to nebyl její styl. Působila tak škrobeným dojmem! Pochází z Edinburghu. Katolička. Hotová dáma. A málem umřela hanbou. Počkejme na Whittakera – ten tyhle historky přímo miluje."

Whittaker scházel po cestičce v teniskách s provázkovou podešví, v khaki šortkách a roztřepeném slamáku a daleko za ním zaostával, až někde mezi mladými stromky na druhé terase, takřka nerozpoznatelný, přesto zjevně vyděšený Amen. Keithovi zašrotovalo v hlavě: posedlost čili obsese – pozitivní či negativní. Z lat. *obsidere*, „obkličovati". Amen, obléhaný Šehrezádinými ňadry.

„Myslela jsem, že odjeli do Neapole," podotkla Lily, „vyzvednout Ruáu. Však víte: Blob."

Šehrezáda řekla: „Před Whittakerem jí takhle neříkej. Myslí

si, že je to neuctivé... Co je s Amenem, Whittakere? Vypadá tak vystrašeně!“

Whittaker však neodpověděl, jen vzdychl a posadil se.

„Sexuální nemilost, Whittakere,“ pronesl Keith chlácholivě. „Jistá dokonalá dáma málem umřela hanbou.“

„Ale ne, Gloria je v pohodě,“ řekla Šehrezáda. „Jde ale o to, že namalovala ty obrazy pro nějakého pornomagnáta. A my –“

„Ne, počkej,“ skočila jí do řeči Lily. „Jakého pornomagnáta myslíš?“

„Toho, co dělá sexy revue, ale ne *Ach! Kalkata!* ... Víte, Gloria je hlavně tanečnice. Královský balet. Ale kromě toho je i malířka. A pro toho pornomagnáta dělala takové malé obrázky. S baletkami v letu.“

„V letu?“ otázala se Lily trochu netrpělivě. „Jak můžou být baletky v letu?“

„Na jejích obrazech byly v letu. A ten pornomagnát pořádal ve Wiltshiru ohromnou party s obědem a Glorii tam pozval a my jsme byli jen šedesát mil odtamtud, a proto jsme taky přijeli. A ona si uřízla ostudu. Něco takového jsem v životě neviděla.“

Keith se pohodlně rozvalil. Slunce, cikády, ňadra, motýli, žíravá chuť kávy v ústech, prudká rozkoš z francouzské cigarety, historka o sexuální nemilosti, jež se netýká jeho sestry...

Řekl: „Jen to hezky rozveď, Šehrezádo. Pokud ti to nevadí. Se všemi detaily! Ne abys nás šidila!“

„Dobrá. První, co se jí povedlo, že se div neutopila v krytém bazénu. Moment: na ten mejdan nás přitáh Jorq. Prý: *Budete jí dělat garde. A proboha ji nenechte pít!* Poněvadž Gloria nepije. Neumí to. Ale připadala mi dost rozjetá. A šla jsem samosebou na záchod, a když jsem se vrátila, Gloria dopíjela z obrovitánské flétny šampus. Nic takového jsem ještě nezažila. Prostě nebyla k poznání!“

„Je malá?“ optal se Keith. „Tohle se někdy stává, když je člověk menší.“

„Celkem malá je, ale tak malá zase ne. Pár dnů jí bylo pekelně

zle, nemohla ani vstát z postele. Fakt jsme si to mysleli. Fakt jsme si mysleli, že chuděrka Gloria umře hanbou."

„Hádám, že se to tam beztak jen hemžilo rozhoďnožkama," řekla Lily.

„Vlastně ani ne. Tím chci říct, že se tam kolem bazénu sice motalo pěkných pár fešáků a holek z erotických časopisů, no však víte: lidi, kteří vypadají jako figurky z mléčné čokolády, ale dodržovala se pravidla. Žádný nahoře bez, žádný sex. A Gloria nebyla nahoře bez. Nahoře ne, fakt. Byla bez *dole*. Přitom, jak se málem utopila, ztratila spodní díl plavek. Prý jí ho vcucla vířivka."

„... Vcucla vířivka!" prohlásil Whittaker. „To je tedy bomba!"

„Takhle přesně to řekla: *Vcucla mi je vířivka*. Takže když ji ten chlapík, profesionální hráč póla, vylovil, musel ji podržet za kotníky hlavou dolů a pořádně s ní zatřást. Pohled pro bohy! A v tu minutu, co jsme na ni navlékli šaty, ona šup nahoru do patra. A na tanečním parketu ji pak chlapi vytáčeli jeden po druhém a přitom ji osahávali. A Gloria vypadala jako ve snách. A oni ji osahávali. Myslím doopravdy osahávali."

Keith řekl: „Jakým způsobem?"

„No, když jsem tam přišla, měla šaty u pasu. Ne tak normálně, ale zastrčené za podvazkový pás. Aby tam držely. A hádejte, co se dělo: ten chlap, co jí jazykem rejdil v uchu, jí hladil prdel rukama *zevnitř* kalhotek:"

Nastala odmlka.

Whittaker řekl: „Další bomba! Zevnitř kalhotek!"

„Ty dvě veliké chlupaté pazoury v kalhotkách... Vůbec to nebyl její styl."

„In vino veritas," pronesla Lily.

„Ne," opáčil Keith. Ale víc už nedodal. Pravda ve víně? Pravda v silném ležáku nebo sladkém likéru, pravda v Pink Ladies? Takže Clarissa Harloweová a Emily Gauntletová se pod vlivem drog chovaly *pravdivě*? Ne. Když ale dívka pozvedne nápoj ke rtům sama a dobrovolně (Gloria, Violet), lze prohlásit, že to *veritas* je.

Keith, celý nesvůj, řekl: „Člověk by myslel, že by tohle o sobě měla vědět. Gloria Beautymanová."

„To si piš. A ještě něco: koupelna v patře. Ve společnosti toho profesionálního pólisty."

Na břehu bazénu zavládlo zádumčivé ticho.

„Upřímně řečeno, po tom všem mě trochu zklamala… Kolem čtvrté se ukázal Jorquil a my nemohli Glorii najít. Šli jsme nahoru a všechny ložnice byly zamčené. Domácí pravidlo! A pak… na chodbě… Byli tam dvě obří králice, takové jako hračky, mazlíčci nebo co. Někdejší holky z časopisů, dvě madam. Neuvěřitelná stvoření! Vysloužilé dostihové kobyly. Zkoušely Glorii celý den hlídat. Bušily na dveře koupelny a vykřikovaly něco jako: *Už budeš, Glorie? Už jsi spláchla, Glorie?* Pak se dveře otevřely a ona z nich vyklopýtala. A jí v patách ten pólista."

„Co na to Jorquil?"

„Ten mezitím rozzuřeně odcválal. Tohle neviděl."

Vyčkávali.

„No, oni tam vevnitř byli jen pár minut. Ten pólista povídal, že to bylo dočista nevinné. Víte, špetka kokainu. Myslím, že se jen kapku muchlovali. On měl na krku rtěnku. Ani ne šmouhu, jen takovou usmívající se pusinku. Dokážete si představit ty usmívající se zoubky…"

Whittaker řekl: „To mě zklamali!"

„Já vím. V autě si div oči nevybrečela. A od té doby má sebevražedné sklony."

Šehrezáda si protřela oči klouby rukou – jako dítě… Podle toho, co se píše v anglických románech, které přečetl, muži chápou, proč se jim líbí ženská prsa, nechápou však, proč se jim líbí tak moc. Keith, jemuž se prsa tak moc líbila, ani netušil, proč se mu vůbec líbí. Proč? No tak, napomenul se: jen si zkus střízlivě vyčíslit jejich silné stránky a pozitiva. A přesto jako by tě směrovala k ideálu. Musí to nějak souviset s vesmírem, pomyslel si Keith, s planetami, se Slunci a Měsíci.

×××

Mládím ustavičně zmítá lehká horečka a vůbec, předpokládat, že se dvacetiletí pořád cítí dobře, to je podle mě omyl, k němuž nás svádí nespolehlivá paměť. Několik minut poté, co Šehrezáda dovyprávěla pohádku, se Keith zvedl (už pouhý fakt, že se napřímil, u něj občas vyvolal kesonovou nemoc) a omluvil se. Být doma a za starých časů, zkormouceně by zavolal Sandy, mírnou fenu vlčáka s černožlutě žíhaným kožichem, a Sandy by se zamračila, přilehla k němu na deku a olizovala by mu spodek zápěstí… Dvacetiletí bojují s tíhou gravitace a trpí dekompresí, a to se všemi klasickými symptomy: bolesti svalstva a kloubů, křeče, otupělost, zvracení, strnulost. Po chvilce tragické dřímoty nahoře ve věži se Keith opět napřímil, šel vedle a strčil si hlavu pod kohoutek.

Každou chvíli začne být zase šťastný, tím si byl jist. Odkud jen se bere, to štěstí, které mu proměnilo obličej? Na rozdíl od většiny lidí se Keith nutně musel zamilovat do své rodiny a jeho rodina se nutně musela zamilovat do něj. S matkou Tinou to fungovalo, fungovalo to s Violet – ano, s Violet to šlo samo. Nikdy to však doopravdy nefungovalo s Karlem, Keithovým otcem. A skoro deset let ani s Nicholasem. Když se Keith objevil, když ve věku osmnácti měsíců vyvrávoral na scénu, v očích pětiletého Nicholase – jak tvrdila Tina – blesklo mrtvé světlo zrazeného. A ubližovat slovy či skutky mladšímu bráškovi, z toho si Nicholas udělal jakési hobby. A Keith se s tím smířil. Takový je už život.

Čtrnáct dní po svých jedenáctých narozeninách psal Keith u stolu v jídelně úkoly z matematiky. Po okenní tabulce šplhala směrem vzhůru pochroumaná vosa, vždycky spadla o kus níž a povylezla nahoru a spadla zas o kus níž. Ucítil, jak se za ním zhmotnil Nicholas. Poslední dobou se situace zlepšila (hlavně díky Violet a jejím plačtivým intervencím), ale Keith se přece jen celý napjal. A Nicholas řekl: *Rozhodl jsem, že mít mladšího bráchu je fajn.* Keith kývl, aniž se k bratrovi otočil, a všechny

číslice mu odpluly z dohledu a pak se opět přelily zpátky a on začal být šťastný.

„Nemůžu najít svoje boty. Tenisky."

Keith scházel z věže dolů (bolení hlavy nechal v té velevýznamné koupelně). Šehrezáda měla na sobě opět světlezelenou sukni a žlutou polokošili. A nesmlouvavě Keitha oslovila pobaveně obviňujícím tónem, jako by jí je snad schoval – jako by schoval Šehrezádiny tenisky. Zastavil se o schod výš. Měřil metr pětaosmdesát.

Řekl: „S kým hraješ?"

„S jedním místním hejskem." Pokrčila rameny. „Myslí si o sobě, že je báječný italský playboy. Však víš. Normální tulipán."

„Myslíš Talián, ne? Anebo snad tulivej pán?"

Zakabonila se a řekla: „Tuším, že jsem myslela *tulipán*. Anebo mocipán…?"

„Jsi v tenisu dobrá?"

„Vlastně ani ne. Formu mám slušnou. Absolvovala jsem spoustu tréninkových hodin a trenér povídal, že všechno závisí na tom, jakou má člověk postavu. Důležité je, jak vypadáš. Od toho se odvíjí všechno ostatní."

Měřil metr pětaosmdesát. Pronesl: „Mimochodem, Šehrezáda se ti říká právem. Nemilost Glorie Beautymanové! Den hanby Glorie Beautymanové! Doufám, že mi takových historek povyprávíš víc."

„Jsem hrozná potvora! Gloria žadonila, ať mlčím. Plakala a žadonila."

Na chvíli Šehrezádě zvlhly oči, jako by si s sebou přivezla Gloriiny slzy až do Itálie.

Keith řekl: „No, nepovědět jsi nám to dost dobře nemohla."

„To je fakt. Všichni přece chceme slyšet o tom, kde jsou hranice, nemyslíš? Říkala mi: *Prosím tě, ach, moc tě prosím, nepověz to*

Ooně! Máma totiž zrovna jela na letiště.“ Šehrezáda zkřížila paže na hrudi a opřela se o zeď. „Stejně přece věděla, že byla s tím pólistou zamčená v koupelně! Jorq lítal sem tam a běsnil. A je to trapný, protože jsou prakticky zasnoubeni. Prý ať to nepovídám Ooně! Že měl fleky od rtěnky a ruce v jejích kalhotkách.“

„A že jí spodek od bikin vcucla vířivka… Co jsi tedy mámě nakonec řekla?“

„No, jen jsem se ukázala, podrobila mě křížovému výslechu. Nejsem zvlášť dobrá lhářka a člověku pomáhá, když mluví zčásti pravdu. S tím kokainem to byla pravda. On ho tam nabízel kdekomu. Takže jsem prozradila jen to, že Gloria šňupala koks. S tím pólistou. A tohle mámě nijak zvlášť nevadilo.“

„A Gloria to má v suchu.“

„Jenže já to teď vyžvanila vám všem. A až sem Gloria přijede, budete se uculovat. A ona to pozná.“

„Kdepak, my to neprozradíme. Vydrezíruješ Whittakera, aby se neculil jako jezulátko.“

„Fajn. A ty zas vydrezíruješ Lily. Fajn. Tak jo.“

Prošla okolo něj. Obrátila se. Měřila metr pětadevadesát.

Řekl: „Opravdu jsi viděla ty miniatury, co namalovala?“

„Ano, viděla. Ten pornomagnát je rozvěsil nad schodiště. Baletky pluly v prostoru a dělaly bůhvíco. Paže tuhle, noha támhle. Viděla jsem je. A říkala jsem si, že jsou opravdu roztomilé.“

Keith se snažil zjednat si jasno ohledně toho, kde stojí v řetězci bytí on sám. Znovu se obrátila a popošla ještě výš. Zavřel oči a spatřil ji celičkou – v jejím obalu, v trikotu mládí.

×××

Odpoledne se po příkré cestičce vydali dolů do vesnice, aby se prošli a drželi za ruce a byli spolu jako pár – Lily a Keith. Zapadlé ulice, rozbité kočičí hlavy, temně fialové stíny, všude ticho, zkrátka hodina siesty, věnovaná tenoučkým čúrkům žaludečních šťáv. Na zdi bíle načmáraný nápis: *Mussolini ha*

sempre ragione! Mussolini má vždycky pravdu! Nad hlavami jim trčel artritický krk kostela Panenky Marie, viditelný téměř ze všech úhlů. Bylo pět hodin a zvony se kývaly a pohupovaly. Příležitost procházet se a držet za ruce a být spolu jako pár, dokud je ještě čas.

„Koukni na to," řekl. „To není pes, ale krysa!"

„Ne, kdepak," opáčila. „To je naprosto solidní pejsek."

„Tohle zvíře psem ani nechce být."

„Nech toho! Přivádíš ho do rozpaků."

„... Vlastně fakt vypadá, že se cítí trapně."

„Aby ne, chudáček malý! Nějaký jezevčík. Anebo teriér. Možná křížený voříšek."

„To je možné. Jeho máma byla psice a táta krysák."

Obchod s domácími mazlíčky se honosil dvojitým výkladem: nalevo zvěřinec rozdělený na několik částí (koťata, mrskající se křečci, osamělý zkoprnělý králík), kdežto celou výlohu napravo okupovala jen ta krysa s pěkným modrým obojkem, a měla tam ještě umělohmotnou kousací kostičku, proutěný košík a polštář z červeného sametu, kde obvykle trůnila. Nebylo to poprvé, co se zde zastavili, aby ji obdivovali. Zvíře o velikosti krysy, hrubý a zároveň dobře padnoucí šedý kožich, cukající se vousky, malarické oči, růžový čenich a ocas podobný vypasené žížale.

Keith řekl: „Kolik znáš krys, co si žijou takhle blahobytně? Proto vypadá, že se cítí trapně."

Lily náhle prohlásila: „Hrají tenis na kurtu na jeho zámku. On je prý náramný sportovec.

Šehrezáda říká, že pokud se jí bude aspoň maličko líbit, ona o tom rozhodně zauvažuje."

Keith se uslyšel, jak říká: „Ne. Vůči Timmymu by to přece nebylo fér."

„No, do značné míry si za to může sám. Má tady být. Povídala jsem ti, jak je frustrovaná. Je přímo zoufalá."

„Zoufalá?"

„Zoufalá. Hele, už je mu zase trapně!"

Opáčil: „No vidíš, psovi by trapně nebylo. A co se týče Šehrezády, nerozumím tomu. Trapně by se cítila jedině krysa."

„Čemu na tom nerozumíš? Pes by byl taky v rozpacích, kdyby si ho kdekdo pletl s krysou."

Odvrátil se a pravil: „Před půl rokem byla Šehrezáda holka se signalizační plácačkou, co pomáhá školákům přejít přes ulici. A v dodávce rozvážela obědy nuzákům. Dokonce jsem si před ní ani netroufl říct sprosté slovo!"

„Teď je ale jiná. Změnila se. Měl bys ji slyšet teď: sex, sex, sex. Dnes je daleko víc ženská."

Vybavilo se mu, jak Lily popisovala svoje vlastní poprvé, s francouzským studentem v Toulonu, a to, jak se nazítří ráno procházela po pláži a v duchu si říkala: *Bože, já už jsem žena*... Procitla k ženství. Tento jev psychologové označovali jako narození živočicha – živočich se narodí, když se vám *přihodí* vlastní tělo. U chlapců to vypadá jinak, tohle poprvé: poprvé je jen cosi, čeho se zbavíte. Pocítil záchvěv bezmoci a sáhl Lily po ruce.

„Jo, abych nezapomněl," řekl. „Až dorazí Gloria Beautymanová, musíš předstírat, že o jejím dni hanby nevíš."

„Když si Violet přihne, chová se trochu podobně, co?"

„No, jenže ona se chová trochu podobně, i když si nepřihne. Tak si pamatuj: nemáme Glorii vystavovat posměchu čili tradukci. Víš, co to znamená, Lily? Víš, co je tradukce?"

„Ven s tím!"

„Z latinského *traducere*, ‚vésti před ostatními, vystavovati posměchu'." Takové věci se přiházívaly tragickým hrdinům. Skoncuj se smíchem, skoncuj s upřenými pohledy... „Takže si z Glorie nebudeme tropit švandu."

„Hele, ono to štěká! Je to pes."

„Nepřeje si nic jiného než být zase krysou." Chtělo to odtamtud pryč. Bez fanfár – jen se to chtělo diskrétně vrátit do království hlodavců. „Chce to zmizet, pryč od sametového polštářku a plastikové kostičky. Chce to spokojeně uhánět odvodňovací rourou."

„Ty jsi ale hnusnej! Hele, vždyť štěká! Tím dokazuje, že je pes."

„To není štěkot, to je kvičení."

„Je to jednoznačně ňafání. Přivádíš to zvíře do rozpaků. Vystavuješ ho tradukci. Štěká na tebe. Tímhle způsobem ti sděluje, ať táhneš."

Kráčeli úzkou cestou, jež se šplhala nahoru do kopce (a v jednu chvíli se nořila pod silnici a pak na druhé straně pokračovala zase dál), a vtom uviděli, jak z krémového rolls-royce vystupuje Šehrezáda. Krátce se naklonila do okénka, přičemž se jí zelená sukně vyhoupla do prostoru; pak se narovnala, a když stroj vyrazil kupředu, zamávala na něj. Keith měl na okamžik dojem, že auto nikdo neřídí, jenomže vzápětí se ven vysunulo bronzové předloktí, lenivě mávlo a pak opět zmizelo uvnitř.

„Tak co?" řekla Lily, když u brány Šehrezádu dohonili.

„Řekl mi, že mě miluje."

„No ne! V které fázi?"

„V prvním gamu prvního setu. Bylo to patnáct nula. Dneska večer přijde na večeři. A má plnou hlavu plánů."

„A dál?"

„Je absolutně dokonalý," řekla Šehrezáda a nasadila obličejík malého uplakánka. „Až na jednu maličkost."

×××

Nyní jsem připraven vyprávět o tom, kterak se těla proměňují v těla jiná.

Souhlasil jsem s Keithem, když usoudil, že její krása už vypukla, je tady, právě vystoupila ze člunu… Zhruba před sedmi osmi lety Keith řekl sestře: *Teď rosteš hrozně rychle, Vi. Pojď, budeme chvíli zírat na tvou ruku a zkusíme, jestli uvidíme, jak roste.* A tak zírali a zírali, dokud nezačali mít dojem, že její ruka hmatatelně pulzuje do prostoru. Šehrezádin talent ještě přicházel, ještě tepal. Právě vystoupil ze člunu, den ode dne ho však přibývalo. Šehrezáda se chystala k odchodu, obrátila

se zády k přístavnímu molu, ale ti, kdo tam vykládali zboží, vykřikovali: *Signorina, signorina!* – a už tam byla další truhla hedvábí, barviv a koření. Anglická růže, avšak růže osvěžená čímsi beze sporu americkým – americkým, poněkud tvrdším a jasnějším: příliv vzácných kovů z Nového světa. Sotva v sobě měla dost prostoru, aby to všechno pobrala – nikdo nevěděl, jak to tam vůbec poskládat.

A měnil se i Keith, ale nikoliv po vnější stránce… Když jste tady na zámku vykročili dlouhou kamennou chodbou, zazněla ozvěna hlasitější než vaše vlastní kroky a museli jste se s nesouladem způsobeným ubohou liknavostí zvuku nějak vyrovnat. Se synkopovaným zvukem kroků. *Haló! Échó!* A stále jste na neočekávaných místech viděli svůj odraz: v drahocenných zrcadlech se zčeřenou hladinou, jak jinak, ale kromě toho i ve stříbrných mísách a terinách, v čepelích a hrotech masivních příborů, v ploškách zbroje a po setmění rovněž v silných okenních sklech zalitých do olova.

Keith se měnil uvnitř. V jeho nitru se objevilo cosi, co tam dřív nebývalo.

„Ale no tak… Co je s Adrianem v nepořádku?“ otázal se večer Lily v salonu.

„Nepovím! Musíš počkat, a uvidíš sám. Řeknu ti jen, že je velice pohledný. Tělo má jak vysoustružené. A je neobyčejně kultivovaný.“

Keith zamyšleně odvrátil pohled. „Aha, už vím: pitomě se směje, anebo má příšerně vysoký hlas.“ Lily se vší vážností zavrtěla hlavou. Uvažoval dál a řekl: „Jasně! Bude to cvok!“

„Ne. Cvok jsi ty. A zlomyslnej k tomu.“

Keith se odebral do kuchyně. „Co je s Adrianem v nepořádku?“ zeptal se Šehrezády.

„Slíbila jsem Lily, že ti to nepovím.“

„Je to něco… ehm… nepřekonatelného? Ten jeho nedostatek?“

„Sama nevím. To se ukáže.“

„Je to proto, že…“

„Na nic se mě neptej. Nepokoušej mě! Nebo to zvorám. Už jsem jednou podlehla. A všechno jsem vykecala."

×××

U večeře Keith provedl myšlenkový experiment, či spíše experiment citový: poprvé se na Šehrezádu díval očima lásky. Jako by ji miloval a ona jeho lásku opětovala. Zatímco k Lily a Ooně a Whittakerovi se choval přívětivě, na Šehrezádu se díval očima lásky tak často, jak jen si troufl. A copak tyhle oči viděly? Viděly obdobu uměleckého díla, viděly bystrý rozum a nadání a napínavou komplikaci; ke konci už chvílemi sám věřil, že sedí v soukromém promítacím sále a je svědkem prvního představení oplývajícího nezapomenutelnou spontaneitou. A v zákulisí režisér těch filmových scén, utrápený génius (a patrně Ital), se svým velkým objevem nejspíš moudře spí. No bodejť! Jen se koukněte, jak tu holku rozzářil! Sami to vidíte, ne?

Keith sklonil hlavu a upřel zrak do zrnitého černého šera na dně hrnečku od kávy. V jeho nitru se objevilo cosi, co tam dřív nebývalo. Zrodilo se to, když Lily pronesla slovo *zoufalá*.

Byla to naděje.

×××

Tady se ocitli v dekádě ve znamení *ona*, avšak všichni byli napíchnuti na Narkissově hrotu. Nepodobali se svým starším ani nebudou jako jejich vlastní omladina. Protože si dokázali zapamatovat, jak to bývalo dřív: když člověk žil svůj život víc automaticky a na jednotlivce se nakládalo lehčí břemeno… Oni se jako vůbec první vřítili do toho mlčenlivého moře, jehož hladina je pancířem planoucím jako zrcadlo. Dole u grotty, dole u altánku leželi takřka nazí, vybaveni nástroji své touhy. Byli Očima, byli to, co *Je*, byli odrazem, byli světluškami se světélkujícími orgány.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.